

ΠΡΟΔΩΝΕΤΑΙ ΞΑΝΑ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ανάγκη για νέα πορεία

Η άγρια επίθεση με ρουκέτες και πυροβολικό Συριακών και φιλοσυριακών δυνάμεων ενάντια στους υποστηρικτές του Αράφατ στους συνοικισμούς και την πόλη της Τρίπολης που προκάλεσε το θάνατο σε εκατοντάδες μαχητές και γυναικόπεδα αποτελεί νέο ορόσημο στην τραγική ιστορία του Παλαιστινιακού λαού και θέτει σε σοβαρό κίνδυνο την Παλαιστινέζικη Επανάσταση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ

Η σφοδρότητα της επίθεσης και το αδιάκριτο σφυροκόπημα των δυο καταυλισμών «Νάχα Ελ Μπάρνεντ» και «Μπαντάουϊ», όπου κατοικούν χιλιάδες άμαχοι Παλαιστίνιοι φανερώνουν τη βαρβαρότητα και τον κυνισμό του Συριακού καθεστώτος και την αποφασιστικότητα του Άσσαντ να βάλει κάτω από τον απόλυτο έλεγχο του την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (Ο.Α.Π.) μετατρέποντας τη σε πειθήνιο όργανο της εξωτερικής του πολιτικής.

Οι δυνάμεις του Αμπου Μούσσα που παίρνουν μέρος στην επίθεση ενάντια στον Αράφατ, ανεξάρτητα αν στα πρώτα στάδια της «ανταρσίας» τους (τον περασμένο Μάη) απηχούσαν μια γνήσια αντιπολιτευτική διάθεση των Παλαιστινίων προς τη λανθασμένη ηγεσία στην Ο.Α.Π. και την πολιτική του Αράφατ, με τις πρόσφατες ενέργειες τους έχουν καταντήσει πόνια στα χέρια των Άσσαντ και Καντάφι και θα χάσουν τελικά κάθε υποστήριξη και σεβασμό ανάμεσα στις πλατιές παλαιστινιακές μάζες.

Ήδη ακόμα και δυνάμεις που αντιτίθενται στην υποχωρητικότητα του Αράφατ και την εμμονή του σε άκαρπες διπλωματικές μανούβρες και συμμαχίες με άραβες βασιλιάδες και

σειχήδες αναγκάζονται να τον υποστηρίξουν μπροστά στη συριακή επίθεση.

Οι μάζες στα κατεχόμενα από το Ισραήλ εδάφη όπως κι οι μετανάστες παλαιστίνιοι στις διάφορες χώρες (και στην Ελλάδα) εκφράζουν με μαζικές κινητοποιήσεις την οργή και τον αποτροπιασμό τους για την αδελφοκτόνα επίθεση της Συρίας και των ανδρικήλλων της την ίδια στιγμή που οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις απειλούν το Λίβανο με εισβολή.

Οι μαρξίστες και το εργατικό κίνημα της Κύπρου δεν μπορούν παρα να ενώσουν τη φωνή τους καταδικάζοντας ανεπιφύλακτα την επίθεση.

Το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ έχουν υποχρέωση να καταδικάσουν ξεκάθαρα όχι μόνο τις αδελφοκτόνες συγκρούσεις αλλά και την ανάμειξη της Συρίας και της Λιβύης. Αλλιώς θα η υποστήριξη προς τους παλαιστίνιους που σφάζονται σήμερα για τα συμφέροντα αυτών των καθεστώτων δεν θα 'ναι τίποτα άλλο παρα ψεύτικη και υποκριτική

Οι γενικές θέσεις της Σ. Έκφρασης πάνω στο Παλαιστινιακό ζήτημα είναι γνωστές κι αναλύθηκαν πρόσφατα σε μια σειρά από άρθρα.

Το βρίσκουμε δύσκολο, πραγματικά την ώρα που τ' αδελφια μας οι παλαιστίνιοι στο Λίβανο μετρούν για άλλη μια φορά τα τραγικά θύματα των συγκρούσεων εμείς ν' ασχολούμαστε με θέσεις, αναλύσεις και «προοπτικές». Θα σφίξουμε όμως την καρδιά μας και θα προσπαθήσουμε να τοποθετήσουμε τις απόψεις μας.

Εξ άλλου οι ιδεαλιστικές, ρομαντικές εκκλήσεις για ενότητα χωρίς ανάλυση των αιτιών της κρίσης στην Ο.Α.Π. και των διεξόδων που διαγράφονται δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα ουσιαστικό στην Παλαιστινιακή επανάσταση.

Ο ΑΡΑΦΑΤ

Οποιαδήποτε έκβαση κι αν έχουν οι συγκρούσεις στην Τρίπολη η ηγεσία του Αράφατ στην Ο.Α.Π. έχει υπονομευτεί σημαντικά και δεν μπορεί να θεωρείται πια σαν ο αδιαμφισβήτητος ηγέτης. Τις υλικές βάσεις γι' αυτή την εξέλιξη δεν είναι δύσκολο να τις εντοπίσει κανένας. Ο ηγέτης που διοικεί διχτατορικά μια οργάνωση συνεχίζει να διατηρεί τη θέση του και τους υποστηρικτές του ικανοποιημένους όσο καιρο η οργάνωση προχωρεί μπροστά και, προοδεύει και εκπληρώνει ή βρίσκεται στο δρόμο της εκπλήρωσης των στόχων της.

Μια που η πολύχρονη ηγεσία του Αράφατ στην Ο.Α.Π. έφερε μια σειρά από ήττες στην παλαιστινιακή επανάσταση, με πιο μεγάλη ίσως την περυσινή αποχώρηση από τη Βηρυτό, ήττες που δεν άλλαξαν την πολιτική του ούτε τις συμμαχίες του, ήταν φυσικό το κύρος του να υπονομευτεί και η ηγεσία του να αμφισβητηθεί.

Οι Παλαιστινιακές μάζες έχουν βαρεθεί τη διπλωματία. Δεν εμπιστεύονται ούτε τον Ο.Η.Ε. ούτε την ΕΟΚ ούτε τον Χουσεϊν της Ιορδανίας και τους Σειχήδες της Σαουδικής Αραβίας. Από την άλλη, μια σειρά από πόλεμοι με το Ισραήλ έχουν αποδείξει πως δεν υπάρχει ούτε στρατιωτική λύση στο πρόβλημα.

Μέσα σ' αυτό το αδιέξοδο οι δυσανεκτικοί στη Φάταχ (την κύρια στρατιωτική παλαιστινιακή Οργάνωση) αποφάσισαν να τα ριζούν όλα στον Αράφατ.

ΟΙ ΣΤΑΣΙΑΣΤΕΣ

Από την αντιπολιτευση τους απουσίαζε και η ανάλυση και το πρόγραμμα. Ενώ στην αρχή παρουσίασαν μια μεγάλη

Συνεχίζεται στη σελ. 11

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- 19ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ Π.Ε.Ο.
- ΟΧΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ΓΡΕΝΑΔΑ - ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
ΕΛΛΑΔΑ - ΤΟΥΡΚΙΑ
- Κ.Μ.Σ. - ΤΣΟΚΚΟΣ
και άλλα ΕΡΓΑΤΙΚΑ
- ΤΟ ΡΙΚ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η ΑΝΕΡΓΙΑ ΜΑΣ ΧΤΥΠΑ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Απολύσεις στου Μπάτα — Κ.Μ.Σ. - Χαρτοβιομηχανία

Εδώ και αρκετό καιρό στις αναλύσεις μέσα από την εφημερίδα-μας επισημαίναμε τους κινδύνους που συνεπάγεται και για την δική-μας οικονομία η διεθνής κρίση του καπιταλισμού και τα αδιέξοδα στα οποία οδηγούνται οι δυτικές οικονομίες ακόμα κι οι βιομηχανικές. Ήδη οι υπο-ανάπτυχτες χώρες κτυπιούνται εδώ και χρόνια από τη Διεθνή κρίση.

Τότε οι διευθύνοντες την Κυπριακή οικονομία πουλούσαν στους εργαζόμενους χαράς ευαγγέλια για τη δέσφιν αποφυγή της κρίσης κομπάζοντας για την εφευρετικότητα και εργατικότητα-τους.

Εμείς λέγαμε τότε ότι η «ερωστιά» της οικονομίας μας βασίζεται σε τυχαία γεγονότα και κύρια η ανάπτυξη που είδε στα πρώτα χρόνια μετά το 74 βασίσθηκε στα μεροκάματα πείνας ες' αιτίας της μαζικής ανεργίας που υπήρχε τότε. Ότι θα έπρεπε να ληφθούν ριζικά μέτρα αν δεν θέλουμε να δούμε την οικονομία μας να οδηγείται σε αδιέξοδα με βαριές συνέπειες για τους εργαζόμενους.

Κύρια καλούσαμε τα δυο Αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ να προχωρήσουν στην υιοθέτηση ενός κοινου προγράμματος πάλης που θα έωνε τους εργαζόμενους για να μπορούν να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τις επιθέσεις που θα ξεκινούσαν ενάντια τους οι αστοί στην προσπάθεια τους να διατηρήσουν τα κέρδη-τους.

Σήμερα-δυστυχώς πολύ γρήγορα- άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια τα πρώτα σημάδια της κρίσης σε ένα μεγάλο

αριθμο από τομεις της Κυπριακής οικονομίας — όπως Τουριστική Βιομηχανία, κατασκευές, βιομηχανία ένδυσης - υπόδησης, μεταλλεία, ορυχεία κλπ.

Σ' όλες τις περιπτώσεις οι πρώτοι που δέχονται το κτύπημα από την καθοδική πορεία όλων αυτών των κλάδων είναι οι εργαζόμενοι. Αυτοί δηλαδή που για χρόνια τώρα στήριζαν και στηρίζουν ακόμα την οικονομία του τόπου και που πάνω στις ράχες τους στηρίχτηκαν οι βιομήχανοι για να συσσωρεύουν τα πλούτη τους για να έχουν επαύλειες των 200 και 300 χιλ. λιρών, για να κυκλοφορούν με μερσεντες και Τζιαγκουαρ και να έχουν το μέλλον τους εξασφαλισμένο στην Ελβετία.

Έτσι τα μηνύματα που μας έρχονται καθημερινά από τους διάφορους χώρους δουλειας είναι συνεχεις απολύσεις εργαζομένων ανεξάρτητα αν αυτοι δουλεύουν εδώ και δεκάδες χρόνια στο συγκεκριμένο χώρο δουλειας ταυτιζοντας μ' αυτον ολόκληρη τη ζωή τους.

Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμες γίνονται νέες μαζικές απολύσεις (90 εργαζομένων) στο εργοστάσιο χαρτοκιβωτίων στην Πάφο λόγω κλεισίματος του που έρχεται να συμπληρωσει το κύκλο διάλυσης και των οκτώ εταιρειών από τις Κεντρικές βιομηχανίες Πάφου.

Το κλείσιμο του εργοστασίου αυτού γίνεται παρα την αντίθετη γνώμη — των «ειδικων εμπειρογνομώνων» που έφερε η κυβέρνηση — ότι ήταν και είναι βίωσιμο και ότι η λειτουργία του έπρεπε να συνεχίσει.

Θέσεις για το 19ο Συνέδριο της Π.Ε.Ο.

19ο Συνέδριο ΠΕΟ

Τα κυριότερα χαρακτηριστικά που συνθέτουν την εποχή που συνέρχεται το 19ο Συνέδριο της ΠΕΟ είναι, σε παγκόσμιο επίπεδο, η οικονομική κρίση του καπιταλισμού και οι σημαντικές πολιτικές εξελίξεις που έχουν σαν κύριο χαρακτηριστικό την επαναστατικοποίηση των μαζών και την κίνηση τους προς τ' αριστερά. Στον κυπριακό χώρο κύρια χαρακτηριστικά είναι η αδυναμία των αστών να δώσουν λύση στο εθνικό πρόβλημα και τα πρώτα σημαντικά σημάδια κρίσης της κυπριακής οικονομίας.

Διεθνείς οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις:

Απο το 1974 ο παγκόσμιος καπιταλισμός κλονίζεται από τις αλληλέγγυες οικονομικές κρίσεις. Δεν έχει μείνει σχεδόν καμία καπιταλιστική οικονομία απείραχτη. Η Κύπρος είναι μια από τις λίγες χώρες που έχει επηρεαστεί λιγότερο. Οι κρίσεις αυτές όπως σωστά αναφέρεται και στην Έκθεση Δράσης του Γενικού Συμβουλίου της ΠΕΟ «Είναι πρωτίστως, καρπός των οικονομικών νόμων του καπιταλισμού. Η παρούσα κρίση αποτελεί επανάληψη του οικονομικού κύκλου που χαρακτηρίζει την καπιταλιστική οικονομία από τις αρχές του 19ου αιώνα. Η κρίση είναι αποτέλεσμα της αντίθεσης που υπάρχει μεταξύ του κοινωνικού χαρακτήρα της παραγωγής και του ατομικού χαρακτήρα της ιδιοποίησης. Εκφραση αυτής της αντίθεσης είναι η αναρχία που επικρατεί στην καπιταλιστική οικονομία».

Κύρια χαρακτηριστικά των κρίσεων αυτών είναι μείωση του ρυθμού αύξησης του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (Α.Ε.Π.) μείωση της παραγωγικότητας, αύξηση της ανεργίας και του πληθωρισμού. Μιαν εικόνα μας δείχνουν τα πιο κάτω στοιχεία:

Η μείωση της παραγωγικότητας για το 1982 ήταν: στον Καναδά -5%, στις ΗΠΑ -1.7%, στην Ολλανδία -1.2%, στην Ελβετία -2%.

Το ποσοστό της ανεργίας τον Μάρτη του '83 ήταν: στην Αγγλία 12.7%, στις ΗΠΑ 10%, στην Ιταλία 9.8%, στην Ο.Δ.Γ. 9.2%, στην Γαλλία 8.6%, στο Βέλγιο 16.6%, στην Ισπανία 16.3%. Ο πληθωρισμός το 1982 ήταν: στην Ιταλία 16.6%, στην Γαλλία 11.6%, στον Καναδά 10.8%, στην Ισπανία 14.4%, στην Ελλάδα 21%, στην Πορτογαλία 22.4%.

Οι κρίσεις αυτές είναι μια απόδειξη για την ορθότητα της Μαρξιστικής Ιδεολογίας και όπως σωστά επισημαίνεται πάλι από την Ε.Δ. του Δ.Σ. της ΠΕΟ: «Οι μεταπολεμικές θριαμβολογίες των αστών ιδεολόγων για καπιταλισμό χωρίς κρίσεις διαψεύδονται κατηγορηματικά αλλά μια φορά και αποδεικνύονται όνειρα θερινής νυχτός».

Σαν αποτέλεσμα αυτών των κρίσεων είχαμε επαναστατικές κινητοποιήσεις των μαζών και στρέψη τους προς τ' αριστερά. Είδαμε την πτώση του Σομόζα στην Νικαράγουα, πτώση των στρατιωτικών στην Βολιβία και στην Αργεντινή. Η τεράστια κινητοποίηση των μαζών κάνει βέβαια την πτώση των στρατιωτικών στην Ουραγουάη και στην Χίλη. Άλλο σημαντικό γεγονός είναι η άνοδος των σοσιαλιστών στην Γαλλία (1981) στην Ελλάδα (1981), στην Ισπανία (1982) στην Πορτογαλία (1983). Γενικά όλες σχεδόν οι χώρες της Δύσης κλονίζονται από τις κινητοποιήσεις των μαζών.

Κυπριακή Οικονομία

Η κυπριακή οικονομία μέχρι σήμερα έχει καταφέρει να ξεπεράσει σχεδόν ανώδυνα την παγκόσμια οικονομική κρίση και να σημειώσει ικανοποιητικούς ρυθμούς ανάπτυξης, ιδιαίτερα συγκρινόμενος με τους ρυθμούς ανάπτυξης άλλων καπιταλιστικών χωρών. Τα πρώτα σημάδια, όμως της επερχόμενης οικονομικής κρίσης είναι εμφανή. Το εξωτερικό χρέος έχει αυξηθεί το 1982 στα £308 εκ. Το έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο έχει φτάσει το πρώτο εξάμηνο του 1983 στα 35%. Η ανεργία παρόλο το ότι βρίσκεται σε χαμηλά επίπεδα, εν τούτοις παρουσιάζει συνεχή αύξηση και σήμερα έχει φτάσει στο 3.5%.

Την κυπριακή οικονομία, όμως, είναι αδύνατο να την βλέπουμε ξεκομμένη από την παγκόσμια οικονομία. Η Κύπρος είναι ο φτωχός σύντροφος του Παγκόσμιου καπιταλισμού και είναι αδύνατο να ξεφύγει από την παγκόσμια οικονομική κρίση.

Αν η Κυπριακή οικονομία έχει καταφέρει μέχρι σήμερα να ξεπεράσει ανώδυνα την οικονομική κρίση αυτό δεν οφείλεται στις ικανότητες των κυπρίων αστών αλλά σε διάφορους εξωγενείς παράγοντες όπως η εισροή συναλλάγματος από τον Λίβανο λόγω του πολέμου, στην αύξηση του τουρισμού και τη ξένη βοήθεια.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες καλείται το 19ο συνέδριο της ΠΕΟ, να καθορίσει τους βασικούς στόχους και την γενικότερη πολιτική της συντεχνίας πάνω στο ύψος των αυξήσεων και των άλλων αιτημάτων.

Η πιθανότητα επιδείνωσης της οικονομικής κατάστασης στην Κύπρο για την επόμενη περίοδο είναι μεγάλη, αν όχι αναπόφευκτη, ανεξάρτητα από την στάση του συνδικαλιστικού κινήματος. Σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να περιμένουμε προσπάθεια των αστών να κτυπήσουν άμεσα το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Ένα από τα βασικότερα όπλα της εργατικής τάξης για να διαφυλάξει τα συμφέροντά της, είναι η ενότητα της.

Ενότητα της εργατικής τάξης

Στο θέμα της ενότητας, παρα το ότι η εργατική τάξη είναι σε μεγάλο βαθμό οργανωμένη, εν τούτοις είναι βαθια δίχασμένη. Αυτό φαίνεται από τον πιο κάτω πίνακα:

Οι εργατοϋπάλληλοι το 1981 ήταν 146 χιλιάδες. Οργανωμένοι 124 χιλιάδες δηλ. 85%.

	ποσοστό επι του συνόλου εργαζ.	ποσοστό επι των οργανωμένων
ΠΕΟ	60.556	41.5%
ΣΕΚ	40.601	27.8%
ΠΑΣΥΔΥ	11.904	8.2%
Συντ. Εκπαιδευτ.	5.664	3.9%
ΕΤΥΚ	2.411	1.6%
Άλλες συντεχνίες	3.163	2.2%

Από το 1980 επαναδραστηριοποιήθηκε και η ΔΕΟΚ από την ΕΔΕΚ.

Όπως βλέπουμε η Εργατική Τάξη είναι ουσιαστικά διασπασμένη σε δύο συνδικαλιστικές οργανώσεις, στην ΠΕΟ και την ΣΕΚ.

19ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

10 - 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1983

Όμως μεταξύ των δύο συνδικαλιστικών οργανώσεων υπάρχει μια μορφή ενότητας, που συνοψίζεται στην κοινή υποβολή και διεκδίκηση αιτημάτων, κοινές συνελυσεις, επαφές των ηγεσιών των δύο συντεχνιών για την επεξεργασία και έγκριση των αιτημάτων.

Η σημασία της ενότητας όμως βρίσκεται στο ότι εφαρμοζόμενη σωστά αυξάνει την συνειδητοποίηση της εργατικής τάξης και την ικανότητα της για αγώνα.

Η ύπαρξη όμως αυτής της μορφής ενότητας βρίσκεται κατά κύριο λόγο στο ότι ο Κυπριακός καπιταλισμός με εξαίρεση το 1974 μπορούσε να αυξάνει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων κι στο ότι η υποβολή αιτημάτων από την εργατική τάξη ήταν σε παραδεκτά πλαίσια, για την αστική τάξη και κατά συνέπεια για την ηγεσία της ΣΕΚ. Έτσι ήταν δυνατή και η ενότητα στην μορφή που υπάρχει σήμερα. Τέτοιες μορφές ενότητας θα είναι αδύνατη όταν η εργατική τάξη θα χρειαστεί να κάνει σημαντικούς αγώνες για να διαφυλάξει τα συμφέροντά της. Ας θυμηθούμε την στάση της ηγεσίας της ΣΕΚ στους αγώνες του '48. Ούτε το παρελθόν ούτε το παρόν ούτε και το μέλλον της ηγεσίας της ΣΕΚ μας εγγυούνται την συνέχιση τέτοιας μορφής ενότητας.

Η ενότητα της εργατικής τάξης πρέπει να πάρει άμεσα οργανωτική μορφή. Από το 18ο συνέδριο η ΠΕΟ έχει βάλει το θέμα της ίδρυσης Κογκρέσου των συντεχνιών. Το θέμα του Κογκρέσου όμως έχει μείνει στάσιμο, πρώτα γιατί δεν του δώθηκε η απαιτούμενη σημασία από μέρους της ΠΕΟ και λόγω της αρνητικής στάσης της ΣΕΚ, πάνω σ' αυτό το θέμα. Η πρόταση του Κογκρέσου των Συντεχνιών, με το 19ο συνέδριο, πρέπει να πάρει συγκεκριμένη μορφή και να ξεφύγει από τη Ν ασάφεια που έχει μέχρι σήμερα, πρέπει να πάρει μια ολοκληρωμένη μορφή όπου βασικό χαρακτηριστικό της να είναι οι κοινές εργοστασιακές επιτροπές δηλ. η εργοστασιακή επιτροπή να εκλέγεται από το σύνολο των εργαζομένων ανεξάρτητα σε ποια συντεχνία ανήκουν, κοινές επαρχιακές και κοινές κλαδικές επιτροπές. Η πρόταση αυτή όμως για να φέρει τα καλύτερα αποτελέσματα είναι πολύ σημαντικό να φτάσει και να συζητηθεί και με τον τελευταίο εργάτη. Ένα πρόγραμμα εργατικών διεκδικήσεων είναι επίσης αναγκαίο να συνοδεύει τις προτάσεις μας για ενότητα.

Μισθολογικές Αυξήσεις.

Είναι γεγονός ότι κατά την περίοδο μεταξύ 18ου και 19ου συνεδρίου οι μισθοί των εργαζομένων αυξήθηκαν σημαντικά. Το 1979 οι βασικοί μισθοί αυξήθηκαν κατά 12.5%, το 1980 κατά 8.4%, το 1981 κατά 10%, το 1982 κατά 5.24%, το 1983 5.2%.

Οι αριθμοί όμως του ύψους των αυξήσεων κατά την περίοδο 78-82 δεν δείχνουν την πραγματική εικόνα για την κατάσταση της εργατικής τάξης.

Το 1973 η εργατική τάξη αποτελούσε το 47% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού και έπαιρνε το 41% του Εθνικού Εισοδήματος. Το 1982 αποτελούσε το 68% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού και έπαιρνε το 48% του Εθνικού Εισοδήματος.

Από αυτό φαίνεται ότι ενώ η εργατική τάξη είχαν υποστεί το μεγαλύτερο βάρος από τις συνέπειες της Τουρκικής εισβολής, τα ωφέλη του οικονομικού θαύματος της μεταπολεμικής περιόδου τα εκαρπόθηκε η εργοδοτική τάξη. Έτσι, όπως μας δείχνουν και οι αριθμοί, η κοινωνική θέση των εργαζομένων βρίσκεται σε πολύ χαμηλά επίπεδα.

Από τα στοιχεία που αναφέρονται πιο πάνω σχετικά με το ύ-

ψος των αυξήσεων της περιόδου 78-83 βλέπουμε ότι για το 82 και 83 το ύψος των αυξήσεων μειώθηκε σημαντικά. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα της απόφασης του Γενικού Συμβουλίου της ΠΕΟ να συνδέσουν τα αιτήματα για μισθολογικές αυξήσεις με την αύξηση της παραγωγικότητας.

Η προσπάθεια σύνδεσης του ύψους των αυξήσεων με την παραγωγικότητα πρέπει να εγκαταληφθεί. Αν θα αυξηθεί ή όχι η παραγωγικότητα δεν εξαρτάται από την εργατική τάξη. Δεν είναι η εργατική τάξη που αποφασίζει αν θα επενδυθούν και σε ποιους τομείς κεφάλαια. Δεν είναι επίσης αυτή που αποφασίζει στο πως θα οργανωθούν τα εργοστάσια ή αν θα χρησιμοποιηθούν νέα μηχανήματα ή νέα τεχνολογία. Εκτός απ' αυτά, η κατανάλωση του Εθνικού Εισοδήματος είναι σημαντικά άδικη για την εργατική τάξη και σύνδεση των μισθών με την παραγωγικότητα σημαίνει διαίωση της αδικίας αυτής.

Το μέτρο και η βάση στην οποία πρέπει να στηριχτούν τα αιτήματα για την επόμενη περίοδο πρέπει να είναι η δικαιότερη κατανομή του εθνικού εισοδήματος με συγκεκριμένο στόχο μέχρι το 20ο συνέδριο το ποσοστό της εργατικής τάξης στο εθνικό εισόδημα να αυξηθεί ανάλογα με το ποσοστό της αύξησης που είχε από το 1973 μέσα στον οικονομικά ενεργό πληθυσμό.

Η αύξηση του ποσοστού της εργατικής τάξης μέσα στον οικονομικά ενεργό πληθυσμό ήταν 21% ενώ η αύξηση του μεριδίου της στο Α.Ε.Π. μόνο 7%. Με το ύψος των αυξήσεων που θα διεκδικηθεί στην επόμενη περίοδο η δυσανάλογη αυτή σχέση πρέπει να σταματήσει να υπάρχει.

Ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να δοθεί στα χαμηλότερα στρώματα της εργατικής τάξης. Αξίζει να σημειωθεί ότι το χάσμα μεταξύ χαμηλά και ψηλά αμοιβομένων μεγαλώνει παρα το ότι πάγια θέση των συντεχνιών είναι ψηλότερες αυξήσεις για τους χαμηλά αμοιβομένους.

Τούτο είναι αποτέλεσμα της διαφοράς που υπάρχει στην αύξηση των μινιμουμ προσληψής και στην αύξηση των ονομαστικών μισθών. Η αύξηση των μινιμουμ πρόσληψης δεν ακολουθεί την αύξηση των ονομαστικών μισθών. Άλλος λόγος είναι ο τρόπος με τον οποίο δίδεται ο τιμάρθμος. Με τον τρόπο που δίδεται σήμερα ο τιμάρθμος, οι χαμηλά αμοιβομένοι παίρνουν και ανάλογη χαμηλή τιμάρθμικη αναπροσαρμογή.

Για την σμίκρυνση του χάσματος μεταξύ χαμηλά και ψηλά αμοιβομένων πρέπει να διεκδικηθεί σύνδεση των μινιμουμ πρόσληψης με την αύξηση των ονομαστικών μισθών και η τιμάρθμικη αναπροσαρμογή των χαμηλά αμοιβομένων να δίδεται στην βάση του μέσου ημερομισθίου της εργατοϋπαλληλικής τάξης. Δηλ. αν θεωρήσουμε ότι το μέσο ημερομισθίο της εργατοϋπαλληλικής τάξης είναι £150 βασικός μισθός, οι εργατοϋπάλληλοι που παίρνουν βασικό χαμηλότερο από τις £150 να παίρνουν τιμάρθμικη αναπροσαρμογή ίση με τους εργατοϋπαλλήλους που παίρνουν £150 βασικό.

Το θέμα της τιμάρθμικης αναπροσαρμογής πρέπει να προσεχτεί ιδιαίτερα. Το χρονικό διάστημα των 6 μηνών που δίδεται η τιμάρθμικη αναπροσαρμογή είναι πολύ μεγάλο και δεν είναι τυχαίο ότι οι μεγαλύτερες αυξήσεις των τιμών γίνονται αμέσως μετά που θα δωθεί ο τιμάρθμος. Αυτό είναι μια συνειδητή πολιτική που αποσκοπεί στην μείωση της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων για 6 μήνες. Το αίτημα της τρίμηνης τιμάρθμικης αναπροσαρμογής είναι απόλυτα ρεαλιστικό.

Ανεργία - Ωράριο

Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που προκαλεί η παγκόσμια οικονομική κρίση είναι η ανεργία. Για πρώτη φορά μετά την δεκαετία του 30 η ανεργία έχει πάρει τόσο μαζική μορφή. Στην Κύπρο παρα το ότι η ανεργία βρίσκεται σε χαμηλά επίπεδα παρουσιάζει μια συνεχή αύξηση που άρχισε να παίρνει ανησυχητικές διαστάσεις. Το πρόβλημα της ανεργίας δεν πρέπει να μείνει στην καλή θέληση των εργοδοτών, αν θα επενδύσουν ή όχι. Το αίτημα της μείωσης των ωρών εργασίας χωρίς να μειωθούν οι μισθοί, σαν πρώτο μέτρο πρέπει να είναι το κύριο αίτημα στο οποίο να περιστρέφονται οι διεκδικήσεις της εργατικής τάξης που στοχεύουν στην μείωση της ανεργίας.

Ένα από τα πιο πολυζητημένα θέματα που απασχολούν την εργατική τάξη είναι ο φόρος εισοδήματος. Ο λόγος για τον οποίο το θέμα τούτο απασχολεί τους εργαζομένους τόσο έντονα είναι γιατί η αδικημένη πλευρά από τον φόρο εισοδήματος είναι η εργατική τάξη από κάθε άποψη. Ο κύριος όγκος των εσόδων του κράτους προέρχεται από την έμμεση φορολογία (60.2%) η οποία είναι άδικη και βαρύνει περισσότερο τους εργαζομένους. Η άμεση φορολογία είναι επίσης άδικη για την εργατική τάξη η οποία πληρώνει 62.5% των άμεσων φόρων ενώ το ποσοστό της στο Α.Ε.Π. είναι μόλις 48%. Αλλά και η κατανομή των εσόδων του κράτους από τον φόρο εισοδήματος είναι άδικη για τους εργαζομένους.

Σε δήλωση της η ΠΕΟ σχετικά με το φόρο εισοδήματος στα μέσα του Οκτώβρη μεταξύ άλλων αναφέρει:

«Για να εξασφαλιστεί δίκαιη κατανομή των φορολογικών βαρών θα πρέπει τα έσοδα του κράτους να προέρχονται κυρίως από την άμεση φορολογία. Η δίκαιη κατανομή των φορολογικών βαρών εξυπακούει πως η κάθε τάξη και στρώμα του πληθυσμού πρέπει να επιβαρύνεται φορολογικά ανάλογα με το μερίδιό της στο εθνικό εισόδημα και τη φορολογική της ικανότητα. Για την προώθηση της δίκαιης κατανομής των φορολογικών βαρών επιβάλλεται και η θέσπιση νέων μορφών φορολογίας που να βαρύνουν την αστική τάξη και τα εύπορα γενικά στρώματα».

Στο απόσπασμα αυτό της δήλωσης της ΠΕΟ περιλαμβάνεται πραγματικά η βάση στην οποία πρέπει να καθοριστούν οι προτάσεις και διεκδικήσεις του το συνδικαλιστικό κίνημα.

Η Κύπρος είχε την τύχη να μη επηρεαστεί σημαντικά από τα πρώτα ταρακουνήματα του παγκόσμιου καπιταλισμού. Το Συνδικαλιστικό κίνημα της Κύπρου πρέπει να βγάλει τα απαιτούμενα συμπεράσματα από τις εξελίξεις των άλλων καπιταλιστικών χωρών. Ανεξάρτητα από τι είδους οικονομική πολιτική ακολουθούν, Μονεταριστική ή Κεϋνσιανική, ανεξάρτητα από το ύψος των αυξήσεων που διεκδικεί η εργατική τάξη ακόμα και σε χώρες, όπου ο ρυθμός βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων σημείωσε αρνητικούς ρυθμούς ανάπτυξης όπως στην Αγγλία και Ελλάδα δεν εκατάφεραν να ξεφύγουν από τα πλοκάμια της κρίσης. Το Κυπριακό συνδικαλιστικό κίνημα δεν πρέπει να συνδέσει την τύχη των εργαζομένων με την τύχη του καπιταλισμού.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΝΕΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΤΟ Κ.Μ.Σ. Μιλούν οι εργάτες

Ακόμη ενός εργοστασίου, εργάτες πετάγονται στο δρόμο. Η Κ.Μ.Σ. απόλυσε πριν μερικές μέρες εννιά τουλάχιστον εργάτες (υπάρχει μεγάλη πιθανότητα και για άλλους δυό) σαν πλεονάζον. Επισκεφθήκαμε το εργοστάσιο και μιλήσαμε με τους εργάτες μόλις ανακοινώθηκαν οι απολύσεις.

Ο εργάτης Αντρέας Κώστα μας είπε και τα πιο κάτω: «Ότι το εργοστάσιο οδηγήθηκε σ' αυτή την κατάσταση: Να μην έχει δουλειά και να απολύει εργάτες, ένεκα της κακής διαχείρισης εκ μέρους της διεύθυνσης. Μια περίοδο το εργοστάσιο απασχολούσε γύρω στους 250 εργατοϋπαλλήλους. Σήμερα υπάρχουν περίπου σαράντα - πενήντα εβδομαδιαίοι εργάτες στην παραγωγή και δυο υπεύθυνοι παραγωγής με μισθό £400 τον μήνα.

Σε ερώτηση μας για το τι συζητήσετε και διαβήματα έχουν γίνει με τις συντεχνίες για να λυθεί τώρα το πρόβλημα με τις απολύσεις ο Αντρέας μας απάντησε:

«Με τις συντεχνίες δεν έγινε συζήτηση για λύση του προβλήματος, αφού -μας λένε- δεν έχει δουλειές απολύει...»

«Και δεν είναι μόνο τώρα που δημιουργείται το πρόβλημα, ποτέ δεν μας πλήρωσε κανονικά, πέρσι τα Χριστούγεννα πήραμε υποχρεωτική άδεια άνευ αποδοχών για τέσσερις μέρες».

Σχετικά με τα προβλήματα του εργοστασίου αυτού, την κακοδιαχείριση εκ μέρους της διεύθυνσης και παλιές εργατικές κινητοποιήσεις που είχαν δημιουργηθεί μέσα σ' αυτό, μας μίλησε και ένας πρώην εργάτης της Κ.Μ.Σ. ο Αχιλλέας.

«Συνεπεία της κακοδιαχείρισης «βγήκε» ζημιωμένη η Εταιρεία, από την παραγωγή του Ο.Σ.Ε. Ελλάδας (75 λεωφορεία τουριστικά, αξίας περίπου £2,000,000) και έφτασε στο σημείο να κατακρατά από το Ταμείο Προνοίας των εργατοϋπαλλήλων το ποσό των £18,000 για να διακινή την εταιρεία. Διότι για την εκπλήρωση της παραγγελίας αυτής η Κ.Μ.Σ. συνεργάστηκε με την Τ.Ι. Αγγλίας και ανοίχθηκε καινούργιο εργοστάσιο για την κατασκευή των λεωφορείων Η Τ.Ι. αγόρασε μετοχές από την Κ.Μ.Σ. και ήρθε στην Κύπρο Αγγλίας διεφθύνθη, ο οποίος για τα συμφέροντα της εταιρείας του κατασκεύασε τα πλαϊνά, τα πατώματα και τις οροφές στην Αγγλία, διότι δήθεν θα ήταν πιο φτηνά. Φτάνοντας στην Κύπρο όμως τα υλικά, τα σχέδια είχαν αλλάξει από τους υπεύθυνους του Ο.Σ.Ε. στην Ελλάδα και έτσι πήγαν όλα άδικο, ξοδεύοντας άλλα τόσα για μετατροπές. Μετά απ' αυτό το φιάσκο με τα λεωφορεία του ΟΣΕ η Τ.Ι. αποχώρησε και ο Καϊσής αγόρασε πίσω τις μετοχές του.

«Τότε άρχισε η μεγάλη εργατική κινητοποίηση - απεργία, μέσα στις γιορτές των Χριστουγέννων 1981,

με αφορμή εκτός από το κατακράτημα του Ταμείου Προνοίας και τις μαζικές απολύσεις που άρχισαν να γίνονται μετά την παράδοση στον Ο.Σ.Ε. Η απεργία κράτησε για δεκαπέντε μέρες με αρκετή επιτυχία όμως οι απολύσεις δεν έγινε δυνατό να αποφευχθούν.

«Με τα συνεχή αφτά λάθη της διεύθυνσης έχουμε τώρα πάλι τις καινούργιες αφτές απολύσεις και καμιά εγγύηση για την δουλειά των υπολοίπων εργατών, που μένουν μετέωροι και δεν έχουν που να στηριχτούν. Όμως οι εργάτες είναι, που στήριξαν τον Καϊσή και στις καλές και στις άσχημες του μέρες. Είναι από τον ιδρώτα των εργατών που χτίζει σήμερα το τεράστιο του σπίτι και από τον δικό τους ιδρώτα είναι που επενδύει τεράστια ποσά σε ακίνητη περιουσία στην Πάφο».

ΕΡ: Πως νομίζεις ότι πρέπει να ενεργήσουν σήμερα οι εργαζόμενοι;

«Νομίζω πως πρώτα απ' όλα οι εργάτες πρέπει να παλαίψουν για μια επιτροπή ελέγχου, την οποία να εκλέξουν οι ίδιοι, και η οποία να

αναλάβει να δει που έχουν πάει τα λεφτά της εταιρείας, τα κέρδη που έβγαίνουν παλιά και ποιός φταίει για τα σημερινά χάλια. Πρώτα απ' όλα που βρίσκεται τα λεφτά ο Καϊσής να ξοδεύει εκατοντάδες χιλιάδες λίρες για αυτό το σπίτι και για τόσα ακίνητα στην Πάφο; Γιατί δεν επενδύει αφτά τα λεφτά στην επιχείρηση παρά την αφήνει να διαλυθεί;

«Δεύτερο νομίζω πως οι εργάτες πρέπει να προχωρήσουν στο αίτημα για κρατικοποίηση της εταιρείας, από τη στιγμή που είναι φανερό πως ο Καϊσής δεν έχει καμιά διάθεση να την βγάλει από την λάσπη. Η Κ.Μ.Σ. ήταν μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες με καλές προοπτικές. Η διεύθυνση την οδήγησε στο χάος. Γι' αυτό δεν πλήρωσε η εργοδοσία -αφτοί καλά την έχουν. Πληρώνουν οι εργάτες με απολύσεις. Οι εργάτες έχουν κάθε δικαίωμα να παλαίψουν για την κρατικοποίηση της εταιρείας. Αυτά όλα βέβαια, για να πετύχουν χρειάζεται μια αποφασιστική στάση εκ μέρους των συντεχνιών και βασικά της ΠΕΟ».

B.I.

Η αγωνιστικότητα των εργατών νίκησε το Τσόκκο

Στες 20 Οχτώβρη έληξε η απεργία στις εταιρείες ΤΣΟΚΚΟΥ μέσα από την οποία οι εργαζόμενοι απεργού ζητούσαν τα παρακάτω αιτήματα:

— Την πρόσληψη όλων των εργατοτεχνιτών που απόλυσε αντί για απάντηση σε επιστολή των συντεχνιών, που τον εκάλουσαν να σεβαστεί προηγούμενες συμβάσεις.

— Την πληρωμή του τιμάριθμου της 1.7.83.

— Την ξόφληση των χρημάτων που όφειλε προς τα ταμεία αργιών και φιλοδωρήματα των συντεχνιακών ιατρείων που ήταν £2,286 μιλς και των δυό συντεχνιών.

— Την κατάθεση στο Ταμείο Προνοίας των εισφορών που από τις 15.4.83 απόκοπτε από τους εργαζόμενους ή τις συνεισφορές των εταιρειών-του.

— Την εφαρμογή όλων των συμφωνηθέντων στο Υπ. Εργασίας στις 14.4.83.

— Την πληρωμή όλων των μεροκαμάτων που έχανονταν εξ' αιτίας της απεργίας.

Όλα τα αιτήματα αφτά, ήταν κεκτημένα δικαιώματα των εργαζομένων, από μήνες πριν, και η απεργία είχε προκληθεί αποκλειστικά από την άρνηση του εργοδότη να εφαρμόσει προηγούμενες συμφωνίες. Κατά τη διάρκεια της απεργίας, ο εργοδότης, προσπάθησε να την σπάσει με όποιο τρόπο μπορούσε. Κήρυξε lock-out, έψαχνε σε ολόκληρη την Λάρνακα και ελεύθερη Αμμόχωστο για απεργοσπάστες που δεν μπόρεσε να τους εξασφαλίσει (και όταν συνέβηκε να φέρει, έφυγαν μετά από προτροπή των απεργών), ζήτησε από τους εργοδηγούς της εταιρείας να εργαστούν χειρονακτικά σαν απεργοσπάστες και επειδή αρνήθηκαν δεν τους πλήρωσε τον δεδουλευμένο μισθό του Αύγουστου, με αποτέλεσμα να κατεβάρει και αφτοί στην απεργία. Παρ' όλα αφτά, η απεργία κράτησε οκτώ ολόκληρες βδομάδες, ικανοποιήθηκαν όλα τα αιτήματα εκτός από την πληρωμή των απεργιακών μεροκαμάτων, και οι απεργοί βγήκαν νικητές μέσα απ' αυτή τη μάχη.

Επειδή η απεργία αφτή δεν κερδήθηκε τυχαία, αλλά για πολύ συγκεκριμένους λόγους, αφτούς τους λόγους πρέπει να τους σημειώσουμε.

— Οι απεργοί έπαιρναν απεργιακό επίδομα ανάλογα με τις ανάγκες του καθενός από το απεργιακό-τους ταμείο. Αυτό το ταμείο ενίσχυσαν με έρανο στον οποίον ανταποκρίθηκαν ενεργά συνάδελφοι-τους σε άλλες οικοδομικές εταιρείες πόσο αντέζαν.

— Όταν ο εργοδότης έφερε απεργοσπάστες, οι απεργοί, τους μίλησαν, και τους προέτρεψαν να φύγουν από τον χώρο δουλειάς.

— Η απειλή - προειδοποίηση των συντεχνιών, ότι αν δεν ικανοποιήσει τα αιτήματα των απεργών, θα κατεβάσουν σε απεργία όλο το εργατικό δυναμικό των άλλων οικοδομικών εταιρειών.

Από αφτά βγαίνει το συμπέρασμα, ότι όλη η δυναμικότητα του εργατικού κινήματος εξαρτάται από την ενότητα του, που αποτελεί το πιο δυνατό-του όπλο, για τις ταξικές συγκρούσεις που έρχονται μέσα από την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος.

Όσον αφορά το αίτημα των απεργιακών μεροκαμάτων, που τελικά δεν πληρώθηκαν στους εργαζόμενους, πιστεύουμε ότι αν οι συντεχνίες επέμεναν σ' αυτό το αίτημα και καθοδηγούσαν τους εργαζόμενους συντονίζοντας τον αγώνα-τους, και ενισχύοντας-τον, κινητοποιώντας ολόκληρο τον κλάδο των οικοδομών, πιστεύουμε ότι τελικά θα υποχρεωνόταν ο εργοδότης να πληρώσει και αυτά τα μεροκάματα, μια και η ευθύνη βάρυνε αποκλειστικά τον ίδιο.

ΤΟ ΡΙΚ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η πρωτοβουλία Γκουεγιάρ εκτός της όλης πολιτικής αναταραχής που εδημιούργησε έφερε στην επιφάνεια ακόμα ένα σοβαρό θέμα. Το θέμα της ίσης μεταχείρισης και της ίσης προβολής των κομμάτων από το ΡΙΚ.

Σε συζήτηση που έγινε πρόσφατα στη βουλή, με αφορμή έγκρισης χορηγίας προς το ΡΙΚ, οι πολιτικοί αρχηγοί των κομμάτων βρήκαν την ευκαιρία να καταδικάσουν την στάση του ΡΙΚ όσο αφορά την προβολή των πολιτικών εξελίξεων γύρω από την πρωτοβουλία Γκουεγιάρ. Έτσι το ΡΙΚ χαρακτηρίστηκε «Κυβερνητικό ίδρυμα Ραδιοφωνίας» από τον βουλευτή του ΑΚΕΛ Ντίνο Κων/νου. Ακόμα το κατηγορήσε ότι τες θέσεις του ΑΚΕΛ για την πρωτοβουλία Γκουεγιάρ που παρουσιάστηκαν σε δημοσιογραφική διάσκεψη, μετάνοια ύστερα από λογοκρισία. Την ίδια κατηγορία όσον αφορά την δημοσιογραφική διάσκεψη του ΔΗΣΥ έκαμε και ο Κληρίδης ενώ χαρακτήρισε την στάση του ΡΙΚ «αντιδημοκρατική, μεροληπτική και αντίθετη στα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα». Ο Λυσσαρίδης κατηγορήσε το ίδρυμα ότι αγνόησε εντελώς την δημοσιογραφική διάσκεψη που έδωσε πρώτος αυτός.

Υστερα από τις πιο πάνω κατηγορίες και μέσα από την συζήτηση. Η βουλή αποφάσισε να ζητήσει όπως καταρτισθεί κώδικας προβολής όλων των κομμάτων από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση βάσει κατευθυντηρίων γραμμών και κριτηρίων που θα διαμορφώσει η βουλή και όχι η κυβέρνηση. Η υλοποίηση της πιο πάνω απόφασης κρίθηκε από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, σε ανακοίνωση-του την επομένη, αδύνατη με την δικαιολογία ότι κάτι τέτοιο δεν πρόνοιεται από τον νόμο. Αλλά αν το εμπόδιο στην όλη προσπάθεια σύμφωνα

με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο είναι ο νόμος τίποτε πιο εύκολο δεν υπάρχει από την αλλαγή του νόμου, μία και σ' αυτό συμφωνεί η πλειοψηφία της Βουλής.

Με την εφαρμογή ενός τέτοιου κώδικα θα γίνει πιο «δίκαιη» η παρουσίαση των απόψεων των κομμάτων από το ΡΙΚ. Εντούτοις όμως το ΡΙΚ δεν παύει να παίζει τον πιο σημαντικό ρόλο στην μεταφορά της αστικής ιδεολογίας και κουλτούρας μέσα στις μάζες και στην διαμόρφωση μιας καταναλωτικής κοινωνίας σύμφωνα με τα δυτικά πρότυπα, μιας κοινωνίας που εξυπηρετεί την άρχουσα τάξη και τον καπιταλισμό.

Η βασική Μαρξιστική θέση δηλαδή ότι το δίκαιο, η ηθική οι διάφοροι θεσμοί και ο πολιτισμός αναπτύσσονται κατά τρόπο ώστε να εξυπηρετούν το σύστημα, δικαιώνεται απόλυτα στην περίπτωση των μέσων μαζικής επικοινωνίας και περισσότερο του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης. Επειδή το ραδιόφωνο, και η τηλεόραση περισσότερο μπορούν να υποβάλλουν ιδέες και συναισθήματα χωρίς καμία πειθω, χωρίς κανένα επιχείρημα, ή λογική, χρησιμοποιούνται για να υποβάλλουν στες μάζες αυτά που εξυπηρετούν το σύστημα. Έτσι βλέπουμε ένα σωρό από έργα να προβάλλουν και να υποβάλλουν σαν ιδανικό τρόπο ζωής τον τρόπο ζωής στες καπιταλιστικές χώρες (ΗΠΑ-Αγγλία) χαρακτηριστικά παραδείγματα για τα πιο πάνω είναι το «Ντάλλας» και «Το πλοίο της αγάπης» τα οποία όχι μόνο υποβάλλουν τον καπιταλιστικό τρόπο ζωής αλλά χρησιμοποιήθηκαν ακόμα για διαφημιστικούς σκοπούς διαφημιζοντας

και προωθώντας συγκεκριμένα προϊόντα.

Τα ελληνικά σήριαλ είναι και αυτά επηρεασμένα σε μεγάλο βαθμό από τα αμερικάνικα προωθώντας και αυτά τον καπιταλιστικό «παράδεισο».

Αν η προπαγάνδη της καπιταλιστικής κοινωνίας εξυπηρετεί το σύστημα άλλο τόσο το εξυπηρετεί και η παρασιώπηση της κρίσης που το ίδιο περνά σήμερα. Έτσι δεν είδαμε καμία ταινία ή πρόγραμμα που να ασχολείται σοβαρά με τα προβλήματα των εκατομμυρίων ανέργων που υπάρχουν σήμερα στην Ευρώπη και Αμερική, που να ασχολείται με τα προβλήματα της εγκληματικότητας στη νεολαία και με την αθλιότητα που επικρατεί σήμερα στις χώρες του τρίτου κόσμου όπου ο θάνατος από πείνα είναι καθημερινό φαινόμενο.

Ακόμα πιο χαρακτηριστικό είναι το γεγονός της προβολής για τες 28 του Οχτώβρη μίας εντελώς άσχετης και σαχλης ταινίας για την αντίσταση κατά την διάρκεια της κατοχής στην Ελλάδα ενώ υπάρχει το άγνωστο κεφάλαιο της Εθνικής Αντίστασης που ονομάζεται ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και για το οποίο δεν έγινε ούτε καν αναφορά.

Η δημιουργία δεύτερου καναλιού, μία εισήγηση που έγινε πρόσφατα τοποθετείται μέσα στα πλαίσια του συστήματος και αποσκοπεί στην εξυπηρέτηση της άρχουσας τάξης και της ψηλής κοινωνίας. Η εισήγηση μιλά για κλειστό κύκλωμα στο οποίο θα μπορεί κάποιος να γίνει συνδρομητής με αρκετά ψηλό χρηματικό αντάλλαγμα πράγμα που αυτό-

Συνέχεια στη σελ 4

ΕΝΩΝΕΙ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝ Α.Π.

Πήραμε την πιο κάτω επιστολή από σύντροφο της Τοπικής Οργάνωσης ΕΔΕΚ Αθηναίου, ο οποίος αγωνιζόταν μέσα από τις γραμμές της ΕΔΕΝ από το 1976 και ήταν ένα από τα στελέχη της Αθηναίου που στήριξαν την τοπική Νεολαία του κόμματος.

Για επτά συνεχή χρόνια, είτε μέσα από την ΕΔΕΝ, είτε από την ΕΔΕΚ έδινε όλες τις δυνάμεις του για την πρόοδο του κόμματος μέσα στην Αθηναίου.

Σαν δραστήριο στέλεχος ήθελε να ξέρει που βρίσκεται η πολιτική του κόμματος και που οδηγείται από την ηγεσία, κριτικάροντας με θάρρος οποιαδήποτε

Δίνουμε πιο κάτω αυτούσια την επιστολή του συντρόφου Κ. Αντζούλη.

Στες 28.7.83 πήρα επιστολή από την τοπική επιτροπή της Αθηναίου η οποία με πληροφορούσε για την αποβολή μου από το κόμμα λόγω «αντικομματικών ενεργειών».

Όπως σ' όλες τις προηγούμενες αποβολές, έτσι και στη δική μου περίπτωση, χρησιμοποιήθηκε η σφραγίδα του «αντικομματικού», σφραγίδα που χρησιμοποιήθηκε για να καλύπτει τις πραγματικές προθέσεις της, γραφειοκρατία.

Οι λόγοι που ορισμένα μέλη της τοπικής επιτροπής προχώρησαν στην εισήγηση για αποβολή μου, είναι γνωστοί και τους γνωρίζει κάθε συναγωνιστής της ΕΔΕΚ Αθηναίου.

Είναι οι διαφωνίες - μου με την κεντρική ηγεσία, τόσο σε θέματα πολιτικής γραμμής, όσο και σε θέματα εσωκομματικής δημοκρατίας και ιδεολογίας. Όπως ακόμα και οι διαφωνίες μου με ορισμένα μέλη της Τοπικής επιτροπής που λειτουργού-

σαν και λειτουργούν καθ' υπόδειξη της γραφειοκρατίας.

Διαφώνησα με την σημερινή ηγεσία του κόμματος, όταν ακολουθώντας δεξιά στροφή οδήγησε το κόμμα στην εκλογική αποτυχία και όταν 15 μέρες πριν και μετά τις εκλογές απόβαλλε 5 από τα πιο σημαντικά στελέχη της Λάρνακας.

Διαφώνησα όταν στην προεκλογική - του ομιλία στην Αθηναίου, ο Λυσσαρίδης, υποστηριζόταν από γνωστό εσκαβητατζή, και αρνιόταν να απαντήσει σε ερωτήματα άλλων ακροατών αποποιώντας - τους.

Διαφώνησα όταν η Τ.Ε. - καθ' υπόδειξη γνωστών και δηλωμένων δεξιών στοιχείων της Επαρχιακής Επιτροπής και της Κεντρικής ηγεσίας του κόμματος - προχωρούσε χωρίς καμία συγκατάθεση της κομματικής βάσης και συνεργαζόταν με τον συναγερμικό σύλλογο Αθηναίου «ΟΘΕΛΛΟ» - που ας σημειωθεί ήταν το άντρο των εσκαβητατζήδων το 1974.

Όταν στα πλαίσια προώθησης

στροφή της ηγεσίας και οποιαδήποτε εγκατάλειψη αρχών.

Γι' αυτή του την δραστηριότητα η σημερινή ηγεσία του κόμματος προχώρησε στην αποβολή του από τις επίσημες γραμμές του κόμματος.

Ο σύντροφος Αντζούλης όμως, δεν απογοητεύεται από την αποβολή του. Πιστός στις Μαρξιστικές παραδόσεις συνεχίζει τον αγώνα - του μέσα από τις γραμμές της Αριστερής Πτέρυγας έξω από τα γραφεία και τις επίσημες ταυτότητες αλλά μέσα στο μαζικό χώρο της ΕΔΕΚ και το εργατικό κίνημα γενικότερα.

αυτής της συνεργασίας καλούσαν στα γραφεία της ΕΔΕΚ όλη την αφρόκρεμα του «ακομμάτιστου», όπως τον αποκαλούσαν, ΟΘΕΛΛΟΥ, και συζητούσαν για τους όρους και τις ανταλλαγές της συνεργασίας, ενώ σε στελέχη που πάλησαν και δοκιμάστηκαν μέσα στην ΕΔΕΚ απαγόρευαν την είσοδο.

Όταν μέλος της Τοπικής Επιτροπής διαλαλούσε τη φιλο συναγερμική - του τοποθέτηση και ζητούσε να κατεβάσουμε τη φωτογραφία του Μαρξ από το γραφείο του Κόμματος.

Για όλες τις πιο πάνω και για άλλες διαφωνίες - μου αποβλήθηκα από το Κόμμα στην προσπάθεια της γραφειοκρατίας να φιμώσει κάθε φωνή κριτικής και προβληματισμού που υπάρχει μέσα στην Τοπ. Οργάνωση.

Η μέθοδος αυτή της γραφειοκρατίας, που ακολουθείται εδώ και χρόνια, έχει σαν κύριο στόχο της να τρομοκρατήσει τα στελέχη - της βάσης αφού αδυνατεί να τα πείσει για

την πολιτική που ακολουθεί τα τελευταία 3 χρόνια.

Στην αδυναμία - της ακόμα η γραφειοκρατία να πείσει ή να περάσει την τρομοκρατία μέσα στα μέλη της βάσης, δεν διστάζει ακόμα να εγκαταλείψει και να διαλύσει ολόκληρες οργανώσεις τοπικές μέχρι και επαρχιακές.

Όλοι ξέρουν πως για την σημερινή κατάσταση της παραδοσιακά δυνατής ΕΔΕΚ Αθηναίου, ευθύνεται κατά κύριο λόγο, η κεντρική και επαρχιακή ηγεσία του κόμματος. Χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν κάθε είδους ψεφτιά και λασπολογία για να με φθείρουν μπροστα στα μάτια των υπολοίπων συναγωνιστών. Η προσπάθεια - τους όμως στερείται κάθε πολιτικού χαρακτήρα και επιχειρημάτων. Παρα τις διαφωνίες και την δικαιολογημένη πικρία - μου, δεν απογοητεύομαι ούτε και απομακρύνομαι από τον καθημερινό αγώνα του κόμματος.

Είναι αλήθεια πως υποστήριξα τον αγώνα των αποβλημένων μαρξιστών και ζήτησα επιστροφή - τους στο κόμμα.

Παλέβω με την Αριστερή Πτέρυγα γιατί την θεωρώ αναπόσπαστο κομμάτι της ΕΔΕΚ. Η Αριστερή Πτέρυγα είναι η μόνη διέξοδος για κάθε τίμιο δεκίτη που αντιστέκεται στη γραφειοκρατία. Είναι η δύναμη που παλέβει για να τοποθετηθεί το κόμμα πάνω σε υγιείς δημοκρατικές βάσεις και να επιστρέψει στους Αριστερές - του Παραδόσεις.

Πρέπει όλα τα προβληματισμένα στελέχη και μέλη της ΕΔΕΚ, να συσπειρωθούν γύρω από την Αριστερή Πτέρυγα για να παλέψουμε όλοι μαζί για, την ενότητα του Κόμματος και γι' αυτά που οι γραφειοκράτες αρνιούνται να αγωνιστούν.

Οι γραφειοκράτες προσπαθούν να κρατούν το κόμμα σε κατάσταση τρομοκρατίας. Καθήκον κάθε δεκίτη είναι να βάζει ξεκάθαρα τις απόψεις και τις διαφωνίες του. Καθήκον κάθε δεκίτη είναι να σταθεί τροχονόμος στο κατήφορο της δεξιάς του κόμματος.

Οι πράκτορες της Αστικής τάξης μέσα στο κόμμα επωφελούνται από τη σιωπή και την αδράνεια - μας και οδηγούν το κόμμα όλο και πιο μακριά από τις παραδόσεις του και στη καταστροφή. Πρέπει η βάση να μιλήσει. Και η φωνή της πρέπει να γίνει οργισμένη. Τότε μόνο το Σ.Κ. ΕΔΕΚ θα επιστρέψει στο Μαρξισμό και την εργατική τάξη, πρωτοπόρο στον αγώνα για μια Κύπρο και ένα κόσμο ελεύθερο και Σοσιαλιστικό.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΤΖΟΥΛΗΣ
μέλος της Τ.Ο. ΕΔΕΚ
ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Νέες απολύσεις στο Κ.Μ.Σ., Μπάτα, Χαρτοβιομηχανία

Συνέχεια από τη σελ. 1

Στο Κ.Μ.Σ έχουμε αυτές τις μέρες νέες απολύσεις που έρχονται να συμπληρώσουν τις πιο παλιές απολύσεις που έγιναν την τελευταία περίοδο (βλ. ρεπορτάζ για το Κ.Μ.Σ. σε άλλες σελίδες).

Απολύσεις εργατών είχαμε τον τελευταίο καιρό στην οικοδομική βιομηχανία, στα μεταλλεία και στη ξενοδοχειακή βιομηχανία όπου η ανεργία στο τόμο αυτό πιθανό να προσλάβανε διαστάσεις αν δεν συνέβαλλε στη στήριξη της δραστηριότητας του κλάδου η μαζική κάθοδος Λιβανίων λόγω του πολέμου εκεί.

Το πιο ανησυχητικό όμως γεγονός που ήρθε να σημειωθεί την βδομάδα που μας πέρασε ήταν οι μαζικές απολύσεις από τη βιομηχανία ΜΠΑΤΑ. (Απολύθηκαν 39 εργαζόμενοι).

Λέμε ότι οι πιο πάνω απολύσεις είναι οι πιο ανησυχητικές γιατί η βιομηχανία ΜΠΑΤΑ είναι από τις πιο μεγάλες βιομηχανίες της Κύπρου και η πιο μεγάλη του κλάδου κάτι που θα πρέπει να προβληματίσει γενικά όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη και κύρια τους εκπροσώπους των εργαζομένων - Ας σημειωθεί ότι μεταξύ των απολυθέντων υπάρχουν πρόσωπα με 35χρονη υπηρεσία.

Το τι συμβαίνει σήμερα στη βιομηχανία ΜΠΑΤΑ μας δίνει τα πιο σοβαρά σημάδια του τι θα συμβεί την επόμενη περίοδο και που σίγουρα θα καλύπτει ένα γενικότερο φάσμα τομέων της οικονομίας.

Σε υπόμνημα τους, οι δυο συντεχνίες ΠΕΟ - ΣΕΚ, προς το πρόεδρο της Δημοκρατίας αφού αναφέρονται στην κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στη βιομηχανία υποδημάτων - ημιαπασχόληση - απολύσεις και διακοπή έστω και προσωρινά των εργασιών ωρισμένων βιομηχανιών - λόγω της μείωσης παραγγελιών για εξαγωγή και τις αυξήσεις των εισαγομένων υποδημάτων στην Κυπριακή αγορά, ζητούν από τη κυβέρνη-

ση να πάρει όλα τα απαραίτητα μέτρα για μείωση των εισαγωγών και για αυξήσεις των εξαγωγών μας.

Αυτή η θέση που παίρνουν οι συντεχνίες - ότι δηλαδή το πρόβλημα θα λυθεί με μείωση των εισαγωγών - πέραν από το ότι είναι αφελής, ουσιαστικά δεν πρότείνει τίποτα για τους εργαζομένους και περισσότερο τους αποπροσανατολίζει από τα κύρια αίτια της σημερινής κρίσης και που σίγουρα δεν οφείλεται στις εισαγωγές όπως και δεν οφειλόταν και πριν τρεις μήνες.

Ένας από τους βασικούς λόγους που ο καπιταλισμός μετα τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο αναπτύχθηκε με αφάνταστους ρυθμούς ήταν το άνοιγμα του Εμπορίου πράγμα που ενοποίησε τις χώρες σε μια παγκόσμια οικονομία. Έτσι, αν όλες οι χώρες που κτυπιούνται σήμερα από την ανεργία - χώρες όπως η Αγγλία, Αμερική, Ιταλία, Ισπανία, Γερμανία με ποσοστά ανεργίας:

Αγγλία 12%
ΗΠΑ 9,7%
Ιταλία 9,1%
Ισπανία 16,3%
Γερμανία 7,6%

αν αυτές οι χώρες για να λύσουν το ανεργιακό τους πρόβλημα η κάθε μια προχωρήσει σε μέτρα ενάντια στις εισαγωγές σε μια σειρά από προϊόντα, εκείνο που θα έχει σαν αποτέλεσμα θα είναι η επιτάχυνση της κρίσης και το εισιτήριο για την καταστροφή τους, πράγμα που όλοι οι αστοί το γνωρίζουν και που αν πολλές φορές προχωρούν στο προστατευτισμό είναι γιατί βρίσκονται σε στιγμές απελπισίας.

Τώρα, σε σχέση με τη υποδηματοβιομηχανία για να δείξουμε πόσο επιπόλαη είναι η θέση των συντεχνιών και ποσο αποπροσανατολίζει από τα κύρια αίτια του προβλήματος η θέση για μείωση των εισαγωγών, δίνουμε πιο κάτω ωρισμένους αριθμούς σε σχέση με τις εισαγωγές - εξαγωγές στον κλάδο αυτό.

Το 1982 οι εξαγωγές υποδημάτων έφτασαν τα 15 εκατ. 841 χιλιάδ. λίρες εκ των οποίων τον κύριο όγκο, περίπου 13 εκατομ. απορρόφησαν οι εξής χώρες.

Σαουδική Αραβία	7.978.000
ΕΣΣΔ	2.253.000
Μεγάλη Βρετανία	1.101.00
Κουβέιτ	1.045.000
Τουπαί	790.000
Σύνολο	13.167.00

Οι εισαγωγές στον κλάδο αυτό ήταν περίπου 1 εκατ. 155 χιλιάδ. λίρες εκ των οποίων τον κύριο όγκο εισαγωγών τον έχουμε από τις εξής χώρες με 750 χιλ. λίρες περίπου.

Μεγάλη Βρετανία	£144.777
Ελλάδα	272.323
Ιταλία	159.988
Ταϊβαν	207.135
Σύνολο	754.223

Το συμπέρασμα που βγαίνει απ' αυτούς τους αριθμούς που δίνονται πιο πάνω είναι: Ακόμα και να απαγορευτούν κατά 100% οι εισαγωγές υποδημάτων, εφ' όσον έχουμε μείωση των εξαγωγών μόνο της τάξης του 7% τότε το πρόβλημα θα συνεχίσει να υπάρχει στον ίδιο βαθμό. Πέραν του ότι μια τέτοια ενέργεια θα έχει τρομερά πιο δυσμενείς εξελίξεις λόγω των αντιδράσεων που πιθανό να προκύψουν από τις διάφορες χώρες που εισάγουμε αυτές τις ποσότητες σε σχέση με τα μέτρα που αυτές θα πάρουν για τα προϊόντα που εισάγουν από εμάς.

Το πρόβλημα λοιπόν της ανεργίας που αρχίζει πλέον να παίρνει ανησυχητικές διαστάσεις δεν πρόκειται να λυθεί με τέτοιου είδους αφορισμούς.

Τα κύρια αίτια της ανεργίας οφείλονται κατά ένα μεγάλο μέρος στη συμπίεση του όγκου του Διεθνούς εμπορίου με πτώση των

εξαγωγών της κάθε μιας χώρας σαν αποτέλεσμα της όξυνσης των ανταγωνισμών εξ αιτίας των αντιθέσεων του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Ακόμα στα πλαίσια της κάθε καπιταλιστικής χώρας επιδεινώνεται το πρόβλημα λόγω της αναρχίας στη παραγωγή και της αδυναμίας και απροθυμίας του ιδιωτικού κεφαλαίου για επενδύσεις στη παραγωγή λόγω του κλίματος που δημιουργείται.

Η διάλυση των βιομηχανιών Πάφου όπως και ένα σωρό άλλων συνεργατικών βιομηχανιών, από τους αστούς κυβερνώντες, παρά τις αντίθετες γνώμες που υπάρχουν από μελέτες (για την βιωσιμότητα τους) τόσο από εμπειρογνώμονες όσο και από τους ίδιους τους εργαζόμενους δεν αποσκοπούν σε τίποτα άλλο από το να προστατεύσουν οι αστοί τις δικές τους βιομηχανίες και τα ατομικά τους κέρδη αφού εξαλείψουν πρώτα τον συναγωνισμό.

Στερουν έτσι οι αστοί κυβερνώντες την οικονομία μας από παραγωγικό δυναμικό εις βάρος γενικά των εργαζομένων και του βιοτικού τους επιπέδου.

Έτσι τα μέτρα που προτείνει η ΠΕΟ (βλ. Χαραυγή 10.9.83) όπως:

1. αύξηση των ρυθμών ανάπτυξης
2. ενθάρρυνση των ιδιωτικών επενδύσεων
3. Δημιουργία βιομηχανικών μονάδων καθαρά κρατικών ή μικτών.

δεν πρόκειται να φέρουν κανένα αποτέλεσμα. Ο ιδιωτικός τομέας δοκιμάστηκε εδώ και χρόνια και ότι είχε να προσφέρει το πρόσφερε. Βιομηχανικές μονάδες υπάρχουν αλλά υποαπασχολούνται - δημιουργία νέων παραλλήλων θα επιδεικνύαν τα προβλήματα.

Εκείνο που χρειάζεται είναι η κρατικοποίηση των πιο σημαντικών τομέων τόσο της βιομηχανίας όσο και της οικονομίας γενικότερα - και η επέκ-

ταση εκεί που αδυνατεί ο ιδιωτικός τομέας - κάτω από άμεσο εργατικό έλεγχο.

Ένα τέτοιο μέτρο θα δώσει τις δυνατότητες στην οικονομία να οργανώσει την παραγωγή και τότε πραγματικά θα δούμε να αυξάνονται οι ρυθμοί ανάπτυξης με τα ευεργετικά αποτελέσματα που θαχαι πάνω στους εργαζομένους.

Ένα ακόμα μέτρο που θα πρέπει να προωθήσουν οι συντεχνίες (κάτι που μελετάται να υιοθετηθεί στις χώρες της Δύσης) είναι η μείωση του ωραρίου εργασίας κάτι που θα έδινε την δυνατότητα να απορροφηθεί μεγάλο ποσοστό των ανέργων.

Παράλληλα μπροστα στη νέα περίοδο που μπαίνουμε με πάρα πέρα βάθαιμα της κρίσης και μπροστα στις νέες επιθέσεις που θα περάσει η εργοδοσία, επείγει περισσότερο από κάθε άλλη φορά η ενότητα των εργαζομένων και η προετοιμασία τους κύρια από τις ηγεσίες τους ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ για να αντιμετωπίσουν αυτές τις επιθέσεις. ΜΑΖΟΣ

P.I.K.

ματα σημαίνει ότι προορίζεται για την «ψηλή» κοινωνία και που συμβάλλει περισσότερο στο χάσμα των τάξεων.

Με βάση τα πιο πάνω λοιπόν το πρόβλημα δεν λύνεται με την ίση μεταχείριση των κομμάτων μια και προχωρεί πολύ πιο πέρα από την άνιση μεταχείριση και στην ουσία έχει τις ρίζες του στην ταξική διάρθρωση της κοινωνίας.

Τα εργατικά κόμματα της Κύπρου ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ θα πρέπει να προχωρήσουν και να ζητήσουν κάτι παραπάνω από κώδικες ίσης μεταχείρισης, πρέπει να ζητήσουν συμμετοχή των εργατικών τάξεων στην διοίκηση του Π.Κ., κάτι που θα βάλει το ίδρυμα πάνω σε μια πιο δημοκρατική βάση λειτουργίας και για τα συμφέροντα των πλατιών μαζών των εργαζομένων.

Π.Μ.

Γεν. Συνέλευση Ο.Ε.Β:

«ΧΤΥΠΗΣΤΕ ΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ»

Στην τελευταία Γενική Συνέλευση της Ομοσπονδίας Εργοδοτών και Βιομηχάνων (ΟΕΒ) ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας κ. Κολοκασίδης έδειξε καθαρά την τακτική που θα ακολουθήσουν οι βιομήχανοι για να σώσουν τα κέρδη τους. Τούτη η τακτική στηρίζεται πάνω σε μια βάση.

«Να χτυπηθούν τα μεροκάματα των εργαζομένων».

Ο κ. Κολοκασίδης στην ομιλία του τονίζει ότι ο σημαντικότερος παράγοντας που επηρεάζει την ανταγωνιστική μας ικανότητα είναι εκείνος της αύξησης του εργατικού κόστους...» υποστηρίζοντας ότι οι μισθοί ανέβηκαν κατά 225% από το 1977 - 1983, σε αντίθεση με την παραγωγικότητα που αυξανόταν με πολύ αργούς ρυθμούς. Γι' αυτή την αύξηση στους μισθούς ο κ. Κολοκασίδης αναφέρει ότι «Πρώτος παράγοντας είναι κατά την άποψή μου ότι στην Κύπρο, σ' αντίθεση με το τι συνέβαινε σε πλείστες χώρες του εξωτερικού επικράτησαν τα τελευταία χρόνια συνθήκες πλήρους απασχόλησης, κατά διαστήματα δε ακόμη και υπερθέρμανση της οικονομίας. Αυτό επέτρεψε στο συνδικαλιστικό κίνημα να ασκήσει στο έπακρο την διαπραγματευτική του δύναμη για να κερδίσει για τα μέλη του αυξήσεις μισθοδοσίας και άλλα ωφελήματα (άφξηση συνεισφορών στα ταμεία προνοίας, εισαγωγή νέου σχεδίου Κοιν. Ασφαλίσεων, τέλη βιομηχανικής κατάρτισης, κ.ά.) τα οποία ήταν εντελώς έξω από την αύξηση της παραγωγικότητας και τις δυνατότητες της οικονομίας».

Σε όλη του την ομιλία ο κ. Κολοκασίδης αναφέρει ένα κατεβατό από δικαιολογίες γιατί η οικονομία δεν πάει καλά. Πρώτα, μετά από τους μισθούς, ακολουθεί ο τιμάρριθμος σαν ανασταλτικός παράγοντας υποστηρίζοντας ότι πρέπει να αναπροσαρμοστεί ο τρόπος υπολογισμού, τα δημοσιονομικά ελλείμματα, η μη άφξηση της παραγωγικότητας και τέλος τέλος ο κ. Κολοκασίδης απαιτεί από την εργατική τάξη να σεβαστεί το κέρδος των κεφαλαιοκρατών γιατί σύμφωνα με αυτό «σε μια οικονομία που βασίζεται και ΠΡΕΠΕΙ να βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στην ιδιωτική πρωτοβουλία και επιχειρηματικότητα, η ΔΙΚΑΙΗ ανταμοιβή για τους κινδύνους που συνεπάγεται η επενδυτική και κατεπέκταση η επιχειρηματική απόφαση είναι το ΚΕΡΔΟΣ... και γιαυτό απαιτείται αυξημένη κοινωνική αναγνώριση και αποδοχή του ΚΕΡΔΟΥΣ... (κ. Κολοκασίδης)».

Όλα αυτά ο κ. Κολοκασίδης στην ομιλία του μας τα είπε όμορφα και ωραία ακριβώς για να δείξει καθαρά στους εργάτες ότι οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου ξέρουν πολύ καλά την δουλειά τους και ποιά τακτική πρέπει να ακολουθήσουν για να διαφυλάξουν τα κέρδη τους.

Στην αναφορά του όσον αφορά τις αφήσεις των μισθών στην περίοδο 77-83 ξεχνά ότι μετά την εισβολή είναι οι μισθωτοί και οι μεροκαματιάρηδες που με τις θυσίες τους στήριξαν την οικονομία και αφού του ίδιους και, και χόντουσαν, οι αστοί για το περιβόητο «οικονομικό» τους «θαύμα».

Ακριβώς στην περίοδο του 77 οι εργαζόμενοι βλέποντας ότι οι κεφαλαιοκράτες είχαν σταθεί πλέον οικονομικά ζήτησαν και αυτοί ένα μερίδιο από την παραγωγή τους.

Σε τούτη την περίοδο η παγκόσμια οικονομία βρισκόταν ακόμα σε ανάκαμψη και οι αστοί πιστεύοντας ότι αποκλείεται να έρθει κρίση, και ότι οι δουλειές θα πηγαίνουν καλά, χωρίς πολλή αντίσταση υπόκυπταν κάτω από την πίεση του εργατικού κινήματος. Όμως δεν είχαν προβλέψει όλες τις αντιφάσεις του συστήματος τους και το 80-83 φάνηκε σε παγκόσμιο πλάνο μια στάσιμη οικονομική περίοδος. Οι αστοί άρχισαν να τρομοκρατούνται, και να ζητούν σήμερα να πάρουν πίσω ότι έχουν δώσει πιο πριν.

Γιαυτό ζητούν παραπάνω «θυσίες» για το καλό της οικονομίας, για τη διαφύλαξη δηλ. του κέρδους τους, γιατί γι' αυτούς μια οικονομία για να πηγαίνει δεν μετριέται το πόσα παίρνουν οι εργάτες αλλά μετριέται κατά πόσο τα κέρδη και τα κεφάλαια των καπιταλιστών μεγαλώνουν.

Η κρίση που υπάρχει στην οικονομία μας δεν μπορεί να ξεπεραστεί μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια όσο και αν αυτό ονειρεύονται οι κύριοι αστοί. Η Κύπρος είναι ένας μικρός τόπος και επηρεάζεται άμεσα από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση. Ο καπιταλισμός βρίσκεται πια χρεωκοπημένος - στην επιθανάτια αγωνία του - έχοντας φτάσει στο τελευταίο στάδιο προσφοράς του).

Τώρα άρχισε να χρεωκοπά και να παλεύει απεγνωσμένα να πάρει πίσω αυτά που έδωσε. Η αναρχία στην παραγωγή που επικρατεί παγκόσμια, το χτύπημα του βιοτικού επιπέδου του λαού, τα εκατομμύρια άνεργοι δείχνουν ότι ο καπιταλισμός δεν προσφέρει τίποτε άλλο. Δουλειά του εργάτη δεν είναι να θυσιαστεί να σώσει αυτό το σύστημα που αργοπεθαίνει αλλά να το ανατρέψει.

Ο Πρόεδρος του ΟΕΒ προσπαθεί και αυτός απεγνωσμένα να συνδέσει τους μισθούς με την παραγωγικότητα για να δείξει το τι φταίει για τη κρίση στην οικονομία μας.

Καμιά σχέση δεν υπάρχει μεταξύ μισθού και παραγωγικότητας και αυτό γιατί:

Παράγραφος 1ον Η παραγωγικότητα δεν εξαρτάται από τον εργάτη αλλά τον ρυθμό παραγωγής του εργάτη καθορίζουν οι μηχανές.

2ον Την παραγωγικότητα καθορίζει η ποσότητα και η ποιότητα των μηχανών που έχει στην διάθεση του ο εργάτης. Τες αποφάσεις για την τεχνολογία τες παίρνει ο εργοδότης τους όχι ο εργάτης.

3ον Για να αφήσουν την παραγωγικότητα και τα κέρδη τους οι κεφαλαιοκράτες συχνά καταφεύγουν σε απολύσεις (έτσι ώστε ένας μικρότερος αριθμός εργατών να παράγει την ίδια ποσότητα με εντατικοποίηση.)

Έτσι οι αστοί ενώ αγωνίζονται να αφήσουν την παραγωγικότητα αφήνουν από τη μια άτομα δίχως δουλειά και από την άλλη μηχανές και σκουριάς τους. Τούτο εξ αιτίας της πτώσης της ζήτησης λόγω ανεργίας κ.λ.π. Ενώ από την άλλη υπάρχουν ανάγκες που πρέπει να ικανοποιηθούν. Τι το πιο απλό από το να βάζουν αυτά τα άτομα που κάθονται

να δουλεύουν τις μηχανές που μένουν αδρανείς για να αφήθει και η παραγωγή; το πρόβλημα όμως είναι το κέρδος. Δεν συμφέρει τούτη η λύση και αναγκαστικά οι εργάτες πρέπει να δείξουν τον απαραίτητο σεβασμό όπως απαιτεί η ΟΕΒ, στην διαφύλαξη τους κέρδους δηλ. στην διαφύλαξη της εκμετάλευσης τους.

Για να διατηρήσουν τα κέρδη τους άθικτα οι καπιταλιστές ωρύνονται ενάντια στο τιμάρριθμο και προσπαθούν αναπροσαρμογή του. Όμως ο τιμάρριθμος είναι μια από τις κυριότερες κατακτήσεις της εργατικής τάξης και δεν πρόκειται να δοθεί πίσω. Ο τιμάρριθμος δίνεται για να σταθμισθεί ο μισθός των εργαζομένων κατά των αφήσεων των τιμών. Αν πάει η εργατική τάξη έστω και ένα βήμα πίσω

όχι μόνο το πραγματικό εισόδημα θα είναι μειωμένο αλλά και το βιοτικό επίπεδο γενικότερα. Σε μια σειρά από χώρες το εργατικό κίνημα ζητά επιτακτικά και δυναμικά την τιμαριθμική αναπροσαρμογή και εμείς το παραδώσουμε στους αστούς; Αυτό θα είναι η πρώτη ήττα για το κίνημα.

Η εργατική τάξη, φαίνεται καθαρά από τις διαθέσεις των αστών, ότι σπρώχνεται σε αναγκαστική σύγκρουση με τους αστούς για να διαφυλάξει το βιοτικό επίπεδο. Για να μπορέσει να αντεπεξέλθει πρέπει να ξεκαθαρίσει ότι για την κρίση φταίν οι αστοί που διαχειρίζονται όλα τα μέσα της οικονομίας. Στο χέρι τους είναι να την επαναδραστηριοποιήσουν. Δεν το κάμνουν όμως γιατί σκέφτονται μόνο τα κέρδη τους και όχι το καλό της οικονομίας.

Γιαυτό πρέπει να είναι έτοιμη η εργατική τάξη να διαφυλάξει το τιμάρριθμο, ακόμα να ζητήσει κάθε τριήμερη αναπροσαρμογή, να πολεμήσει για μίνιμουμ μεροκάματα, να ανοίξουν νέες θέσεις με επενδύσεις στην νέα τεχνολογία. Πάνω απ' όλα όμως επείγει η ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος για να μπορέσει η εργατική τάξη να αντιμετωπίσει τις νέες επιθέσεις που προετοιμάζει η εργοδοσία χωρίς βέβαια μισθού αλλά προπάντων αναγκαίο είναι να δώσουν έμφαση στην ενότητα στο συνδικαλισμό και στην ανάγκη για ένα **Ενιαίο Μέτωπο της Αριστεράς** πάνω σε σοσιαλιστικό πρόγραμμα για την προετοιμασία του δρόμου της εργατικής τάξης προς την εξουσία.

Αλέξης Ιωάννου

Παρωδία εκλογών στην Τουρκία

Κάτω από τη μπότα της δικτατορίας του στρατηγού Εβρεν, μιας από τις πιο στυγνές δικτατορίες της τελευταίας δεκαετίας, στήθηκε στις 6 Νοεμβρίου το εκλογικό σκηνικό της «μετάβασης στη δημοκρατία» και είκοσι εκατομμύρια Τούρκοι ψηφοφόροι καλούνταν να συμπληρώσουν το σενάριο κατανέμοντας με τη ψήφο τους τρεις ρόλους σε τρεις μόνο ηθοποιούς που άφησε η χούντα ν' ανέβουν στη σκηνή.

Τα τρία κόμματα που πέρασαν με τον νέο εκλογικό νόμο των στρατιωτικών και διεκδικήσαν τη ψήφο του λαού όπως και τα ποσοστά που εξασφάλισαν είναι: το «Κόμμα Εθνικιστικής Δημοκρατίας» του απόστρατου στρατηγού Σουνάλπ που πήρε 23.6% — 71 έδρες, το «Κόμμα της Μητέρας Πατρίδας» του Τουργκούτ Οζάλ που πήρε 45% — 212 έδρες και το «Λαϊκιστικό Κόμμα» του Νετζντέτ Τζάλπ που πήρε 30.4% — 117 έδρες.

Πριν δούμε όμως τις συνθήκες όπως διαμορφώνονται μετά τις εκλογές ας δούμε ποια ήταν η προεκλογική κατάσταση. Το πανίσχυρο Συμβούλιο Ασφαλείας (η πενταμελής χούντα των στρατηγών) με βάση το σύνταγμα που ψηφίστηκε τον περασμένο Νοέμβριο «έκρινε» ότι μόνο τρία κόμματα πληρούσαν τις προϋποθέσεις για να λάβουν μέρος στις εκλογές και απέριψε χωρίς αιτιολογία την υποψηφιότητα 16 άλλων κομμάτων. Λαμβάνοντας υπ' όψη και το γεγονός ότι με το νέο σύνταγμα ο στρατηγός Εβρεν «εκλέκτηκε» για επτά ολόκληρα χρόνια ως πρόεδρος της Δημοκρατίας με εξουσίες που αναιρούν ουσιαστικά κάθε απόφαση της κυβέρνησης και μπορούν να ανατρέψουν κάθε νόμο που θα ψηφίζει το Κοινοβούλιο, γίνεται αντιληπτό σε τι είδους «δημοκρατικό» καθεστώς οδηγήσαν οι εκλογές.

Όπως χαρακτηριστικά έγραψε ο γνωστός Τούρκος δημοσιογράφος Μεντν Τοκέρ το σύστημα ουσιαστικά αποσκοπούσε «στην εξουσία της Αυτής Μεγαλειότητας και στην αντιπολίτευση της Αυτής Μεγαλειότητας». Έτσι τα τρία κόμματα ετύχχαναν της υποστήριξης των στρατιωτικών. Η προεκλογική εκστρατεία άρχισε ενώ σ' ολόκληρη τη χώρα βασιλευε (και βασιλεύει) η ηρεμία του τρόμου, αφού η επίσημη τρομοκρατία αντικατέστησε την τρομοκρατία

των «αναρχικών» και των «εξτρεμιστών». Οι αριθμοί είναι εντυπωσιακοί. Πριν από την επέμβαση των στρατηγών το Σεπτέμβριο του 1980 ο αριθμός των πολιτικών δολοφονιών έφτανε ακόμα και τες 20 την ημέρα. Σήμερα οι δολοφονίες και οι πράξεις βίας έχουν σταματήσει. Αντικαταστάθηκαν όμως από τα βασανιστήρια στις φυλακές του καθεστώτος (υπάρχουν σήμερα κάπου 100.000 φυλακισμένοι) και τες αλλεπάλληλες καταδίκες σε θάνατο που εκδίδουν συνεχώς τα στρατοδικεία. Μέσα στον Αύγουστο οι στρατιωτικές αρχές έκλεισαν τρεις εφημερίδες, τες καθημερινές «Τερζουμ» και «Μιλλιέτ» και την εβδομαδιαία «Νόκτα». Η «Μιλλιέτ» υποχρεώθηκε να αναστείλει την έκδοσή της όταν δημοσιεύτηκε το άρθρο του Τοκέρ που προαναφέραμε.

Μέσα σ' αυτό λοιπόν το κλίμα και με κατεύθυνση να δώσουν μιαν επίφαση δημοκρατικότητας στο προσωπικό τους καθεστώς με στόχο τον εφησυχασμό πολλών «δημοκρατικών» συνειδήσεων στο εξωτερικό, διεξήγαγαν οι στρατιωτικοί τες εκλογές της 6ης Νοεμβρίου. Κι ενώ λοιπόν όλοι ανέμεναν τη σίγουρη επικράτηση του «Κόμματος Εθνικιστικής Δημοκρατίας» του απόστρατου Σουνάλπ, το τελικό αποτέλεσμα ήλθε να επαληθεύσει μια τελευταία συγχομιέτρηση πριν τες εκλογές που έδινε πρώτο το κόμμα του Οζάλ. Παρά το γεγονός ότι και τα τρία κόμματα είχαν την εύνοια της χούντας δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη η υποστήριξη του στρατηγού Εβρεν (24 ώρες πριν τες εκλογές) προς το κόμμα του Σουνάλπ. Ακόμα το γεγονός ότι ο Οζάλ υπήρξε υπουργός στη κυβέρνηση Ντεμιρελ που ανέτρεψε ο Εβρεν αλλά και αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Ουλουσου που διόρισε ο στρατηγός, και αργότερα

παραιτήθηκε, έδινε στον Οζάλ την εμφάνιση του αποδεσμευμένου από το στρατιωτικό καθεστώς. Εξ άλλου με τις πρόσφατες τοποθετήσεις του Εβρεν γινόταν φανερό η αντίθεση του προς την υποψηφιότητα Οζάλ. Ακόμα κι αν δεχτούμε ότι ο Εβρεν με την υποστήριξη του στον Σουνάλπ «έριξε σκόνη στα μάτια» με σκοπό να ενισχύσει την πειστικότητα της δημοκρατίας του με την παρουσία ενός «αντιπολιτευόμενου» (του Οζάλ), εξακολουθεί πάλιο ο ψήφος προς τον Οζάλ να εκφράζει αντίθεση προς το καθεστώς των στρατιωτικών. Το τι συνέβηκε στην ουσία ήταν: ο λαός να ψηφίσει «αυτον που δεν ήθελε η χούντα». Ακόμα το 6% των άκυρων ψηφοδελτίων ενισχύει το ρόπωμα και την αποδοκιμασία προς τη χούντα του Εβρεν. Φυσικά δεν πρέπει να τρέφονται οποιοδήποτε αυταπάτες για την πολιτική που θα ακολουθήσει ο νέος πρωθυπουργός, αφού είναι εξωφθαλμο το όλο σκηνικό.

Έτσι παρ' όλη τη φαινομενική μετεκλογική σταθερότητα, είναι σίγουρο ότι η ασάβεια που υποβόσκει στις ρίζες του σημερινού καθεστώτος θα βγει εντυπωσιακά στην επιφάνεια με δυσμενείς εξελίξεις για τους στρατηγούς. Το νέο τους μασκάρεμα δεν πρόκειται να εξαπατήσει κανένα και προ πάντων τον Τούρκικο λαό. Ο πόλεμος ενάντια στην χούντα θα συνεχιστεί όσο υπάρχει οικονομική κρίση, κόμματα εκτός νόμου, όσο υπάρχουν πολιτικοί κρατούμενοι, όσο υπάρχουν βασανιστήρια, όσο υπάρχει λογοκρισία.

Κι είναι εδώ που επιβάλλεται να προετοιμαστεί η αριστερά για τη πραγματική «μετάβαση στη δημοκρατία» προς την οποία αργά η γρήγορα θ' αναγκαστεί η χούντα να προχωρήσει. Αν τα εργατικά κόμματα της Τουρκίας δεν προσφέρουν μια πειστική διεξοδό από τη δικτατορία και την κοινωνικοοικονομική κρίση τότε μπορεί να χουμ «λύση Καραμανλή» και στην Τουρκία.

Ακόμα και σε μια τέτια περίπτωση - όπως απέδειξε και η Ελληνική εμπειρία - δεν θα αργίσουν να ρθουν μέρες έντονης ταξικής σύγκρουσης που θα βάλουν σε κίνδυνο όχι μόνο τους στατηγούς αλλά και το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

Γιώργος Σ.

Η ΟΧΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

«Νωρίς το πρωί στις 8 του Μάη 1887 ο Αλέξανδρος(1) και τέσσερις από τους συντρόφους του κρεμάστηκαν στην αυλή του φρουρίου Σλιούσελμπουργκ.

Όταν η εφημερίδα της Πετρούπολης πούγραφε το νέο για την εκτέλεση του Αλεξάντρου έφτασε στον Βλαντιμίρ στο Σιμπιρσκ, την πέταξε

στο πάτωμα και φώναξε: «Θα τους κάμω να πληρώσουν γι' αυτοί! Τ' ορκίζομαι». «Ποιούς θα κάμει να πληρώσουν;» ρώτησε μια γειτόνεισσα, η Μαρία Σαβένκο.

«Ξέχασε-το, ξέρω εγώ» απάντησε ο Βλαντιμίρ.

Ο κόσμος ξέρεει τον Βλαντιμίρ Ουλιάνοβ σαν Λένιν.

Κόντα εκείνα που μπορεί να λύσει, γιατί με μια προσεκτικότερη εξέταση γίνεται πλήρως φανερό, ότι το ίδιο το καθήκον ξηπάδα μόνο τότε, όταν οι υλικοί όροι για τη λύση του υπάρχουν κιάλα ή τουλάχιστο βρίσκονται στη πορεία του γίνεσθαι(2).

Κάτι τέτοιο βρισκόταν ακόμα μακρὰ. Ο καπιταλισμός είχε ακόμα πολλά περιθώρια ανάπτυξης και καμία οργάνωση, κανένας αποφασισμένος επαναστάτης δεν θα μπορούσε να φέρει πιο κοντά την ημέρα της επανάστασης ή τη σοσιαλιστική κοινωνία.

σε νάχει σοβαρή αξία για τόν Μαρξ. Ωστόσο απασχολούσε τους Ρώσους επαναστάτες και έπρεπε ν' απαντηθεί. Η απάντηση του Μαρξ και του Έγκελς είναι ένα μοναδικό δείγμα

διαλεκτικής ανάλυσης και διενθιστικής προσέγγισης:

Τον καιρό της επανάστασης του 1848-1849 όχι μονάχα οι μονάρχες της Ευρώπης, μα

Στα 66 χρόνια του Μεγάλου Οχτώβρη

Οι κανονίες της «Αβρόρας» μνηούσαν σ' όλο τον κόσμο πως άρχισε η Οχτωβριανή Επανάσταση στη Ρωσία. Οι κανονίες εκείνες σήμαναν μαζί πως άρχισε καινούρια εποχή στην ιστορία της ανθρωπότητας. Λίγοι το καταλάβαιναν αυτό στην αρχή. Μα τώρα, που πέρασε περισσότερος από μισός αιώνας από τότε, χρόνια γεμάτα κοινωνικές τρικυμίες και κοσμοϊστορικές αλλαγές, λίγοι είναι οι τυφλοί που δεν βλέπουν ότι η Μεγάλη Οχτωβριανή Σοσιαλιστική Επανάσταση άλλαξε την όψη του κόσμου.

Στον κόσμο τότε δέσποζε ο ιμπεριαλισμός που με το οικονομικό, πολιτικό και αποικιοκρατικό του σύστημα, κρατούσε στα δεσμά τους εργαζόμενους. Στο εργατικό κίνημα των σπουδαιότερων χωρών είχε επικρατήσει ο ομοιομορφισμός που ηγετών της 2ης Διεθνούς που είχαν απαρνηθεί τη ψυχή του Μαρξισμού, την ιδέα της κοινωνικής επανάστασης διαμέσου της δικτατορίας του προλεταριάτου και σχεδόν κάθε κόμμα της Διεθνούς είχε μεταβληθεί σε σοσιαλδημοκρατικό εξάρτημα της αστικής τάξης της χώρας του.

Ο Λένιν παλόνοντας κατά του ρεφορμισμού, αποκάταστησε τον επαναστατικό μαρξισμό που τόσο επαίσχυντα είχε προδώσει η χρεωκοπημένη ηγεσία του σοσιαλδημοκρατικού κομμάτων της 2ης Διεθνούς. Με την αμείλικτη πολεμική που έκανε σ' αυτή το κόμμα των Μπολσεβίκων, τη σύνδεση του προβλήματος της πάλης κατά του ιμπεριαλισμού με το πρόβλημα της επαναστατικής ανατροπής της φεουδαρχίας προετοίμασε τες προϋποθέσεις της νίκης της επανάστασης και της ίδρυσης μιας νέας Διεθνούς, της Κομμουνιστικής.

Η επανάσταση των εργατών, αγροτών και στρατιωτών στη τσαρική Ρωσία του '17 έφερε για πρώτη φορά στην εξουσία την εργατική τάξη. Δημιούργησε το σοβιετικό κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου, σαν την πιο προηγμένη μορφή της παμπουλιανής κοινοχτημοσύνης της ηγεσίας των εργαζόμενων. Οι επαναστατικές ιδέες των Μαρξ, Έγκελς, για την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας, επεξεργασμένες και αναπτυσσόμενες από τον Λένιν, έμπαναν σε πράξη. Για πρώτη φορά στην ιστορία δημιουργόταν ένα κράτος σοσιαλιστικό. Προαιώνιο πόθο και όνειρα των βασανισμένων απόκληρων της γης γίνονταν πραγματικότητα. Ο κόσμος έκθαμβος έβλεπε πως η κοινωνία μπορεί να βαδίζει μπρος όχι μόνο χωρίς ταφικάδες και βασιλιάδες μα και χωρίς κεφαλαϊκράτες, χωρίς αφεντιά, με αφέντη τον ίδιο τον εργαζόμενο άνθρωπο. «Κερδίσαμε τα μυαλά» έγραφε ο Λένιν για

το πρώτο καθάρωμα της Επανάστασης στις άλλες χώρες.

Λίγους μήνες μετά την επανάσταση, στο 3ο πανρωσικό συνέδριο των Σοβιέτ, ο Λένιν έλεγε:

«Η σοσιαλιστική μας δημοκρατία των Σοβιέτ θα στέκει γερά στα πόδια της, πυρσός του διεθνούς σοσιαλισμού και παράδειγμα στα μάτια όλων των εργαζομένων μαζών».

Τα λόγια αυτά επαληθεύτηκαν πανηγυρικά.

Λυσσάλα ήταν η αντίδραση των κυρίαρχων τάξεων, πρώτα απ' όλα της καπιταλιστικής Εβρώπης και Αμερικής.

Απεγνωσμένη η αντεπανάσταση των ανδροστικών τάξεων της παλιάς Ρωσίας. Μα αλύγιστη στάθηκε η θέληση των εργαζομένων, καθοδηγούμενων από τους Λένιν και Τρότσκι, να συντριψούν τελικά την αντεπανάσταση, ύστερα από ένα αιματηρό εμφύλιο πόλεμο, ενισχυμένο από την ένσπλη επέμβαση 21 χωρών. Η αντίδραση τακίστηκε. Άρχισε μια κοπιαστική όσο και ηρωική προσπάθεια αναστήλωσης των ερειπίων και συνέχιση της οικοδόμησης της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η Οχτωβριανή Σοσιαλιστική Επανάσταση καταξίωσε τον μαρξισμό-λενινισμό σαν την ατσουμειδίτσια της εργατικής τάξης, σαν τη διασκαλία της απολύτρωσης της από τα κεφαλαϊστικά δεσμά και οδηγό στην οικοδόμηση της σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής κοινωνίας.

Στη θέση των ουτοπιστικών, ρεφορμιστικών, αναρχοσυνδικαλιστικών και άλλων παρόμοιων αντιλήψεων, η επανάσταση έκαμνε για πρώτη φορά πράξη την επιστημονική θεωρία του σοσιαλισμού.

«Ένα από τα μεγάλα παιχνίδια» της ιστορίας είναι πως θέλησε να σαώσει η αλυσίδα του ιμπεριαλισμού όχι σε μια από τις βιομηχανικές και κοινωνικά πιο αναπτυγμένες χώρες, πιο ορισμένες για το σοσιαλισμό, αλλά σε μια πολύ μεγάλη χώρα, οικονομικά καθυστερημένη που ήταν ο πλοπιά δημοκρατία των εργαζόμενων. Ο επαναστατικός ιδέες των Μαρξ, Έγκελς, για την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας, επεξεργασμένες και αναπτυσσόμενες από τον Λένιν, έμπαναν σε πράξη. Για πρώτη φορά στην ιστορία δημιουργόταν ένα κράτος σοσιαλιστικό. Προαιώνιο πόθο και όνειρα των βασανισμένων απόκληρων της γης γίνονταν πραγματικότητα. Ο κόσμος έκθαμβος έβλεπε πως η κοινωνία μπορεί να βαδίζει μπρος όχι μόνο χωρίς ταφικάδες και βασιλιάδες μα και χωρίς κεφαλαϊκράτες, χωρίς αφεντιά, με αφέντη τον ίδιο τον εργαζόμενο άνθρωπο. «Κερδίσαμε τα μυαλά» έγραφε ο Λένιν για

και οι Ευρωπαίοι ασταί βρήκαν στη ρωσική ανάμιξη τη μοναδική αυτρία από το προλεταριοτο που μόλις άρχισε να ξυπνάει. Ανακίρησαν τον τσάρο αρχηγό της Ευρωπαϊκής αντίδρασης. Σήμερα ο τσάρος είναι αιχμάλωτος της επανάστασης στη Γκατσίνα και η Ρωσία αποτελεί την προφυλακή της επαναστατικής δράσης της Ευρώπης.

Καθόν του Κομμουνιστικού Μανιφέστου ήταν να διακηρύξει ότι είναι αναποφευκτική η επικείμενη κατάρχηση της σύγχρονης αστικής ιδιοκτησίας. Στη Ρωσία όμως, πλάι στη καπιταλιστική αυτρία που ανέχεται γρήγορα και στην αστική γαιοκτησία που μόλις τώρα αναπτύσσεται βλέπουμε ότι η μισα και πάνω γη είναι κοινή ιδιοκτησία των αγροτών. Τώρα μπαίνει το ερώτημα: μπορεί άραγε η ρωσική Ομπστανια, αυτή η σε μεγάλο πια βαθμό υπονομευμένη μορφή της παμπουλιανής κοινοχτημοσύνης της ηγεσίας των εργαζόμενων στην αυτρία, στην κομμουνιστική μορφή της κοινής γαιοκτησίας; Η αντίθεση θα πρέπει να διατρέξει πρώτα την ίδια πορεία διάλυσης που χαρακτηρίζει την ιστορική εξέλιξη της Δύσης;

Η μόνη απάντηση που μπορεί να δοθεί σήμερα σ' αυτό είναι: αν η ρωσική επανάσταση αποτελέσει το σύνθημα για μια προλεταριακή επανάσταση στη Δύση, έτσι που ο δυο μαζί να συμπληρώνουν η μια την άλλη τότε ταυρινη ρωσική κοινή ιδιοκτησία της γης μπορεί να χρησιμοποιήσει σαν αφετηρία για μια κομμουνιστική εξέλιξη(3).

Εδώ ο Μαρξ και ο Έγκελς δείχνουν ακριβώς με ποιο τρόπο αντιλαμβάνονται τη πορεία της ιστορίας. Ο ιστορικός υλισμός δεν είναι ένα μηχανιστικό δόγμα που εφαρμόζεται τυφλά. Κάθε κοινωνική εξέλιξη στηρίζεται στα υπάρχοντα δεδομένα και οι εξελίξεις σε κάθε χώρα επηρεάζονται από το τι γίνεται σ' ολόκληρο τον κόσμο. Η ανάλυση του Μαρξ όχι μόνο δεν αποκλείει την επανάσταση στη Ρωσία αλλά βλέπει την πιθανότητα αυτή η επανάσταση ν' «αποτελέσει το σύνθημα για μια προλεταριακή επανάσταση στη Δύση». Φυσικά δεν αφήνει το θέμα ως εδώ. Από μόνη της η επανάσταση στη Ρωσία δεν μπορεί να προχωρήσει στον κομμουνισμό. Για κάτι τέτοιο «οι δυο (επανάστασεις) μαζί (πρέπει) να συμπληρώνουν η μια την άλλη».

Η προλεταριακή επανάσταση είναι διεθνιστική στην ουσία της. Είναι ωστόσο αναπόφευκτο να πάρει πρώτα εθνική μορφή, να γίνει γεγονός και να ξεκινήσει από κάποια συγκεκριμένη χώρα(4). Το ποια θα είναι αυτή η χώρα εξαρτάται όχι μόνο από το επίπεδο ανάπτυξης του καπιταλισμού μα και περισσότερο από τις ειδικές συνθήκες της κάθε περιόδου, την εξέλιξη των ταξικών αντιθέσεων σε παγκόσμιο και διεθνές επίπεδο.

Ο ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Οι προβληματισμοί των ρώσων σοσιαλιστών δεν τελείωσαν φυσικά με την τοποθέτηση του Μαρξ, ούτε και περιορίζονταν στο θέμα των κοινοβίων της υπαίθρου. Οι μαρξιστές της Ρωσίας αντιμετώπισαν μια ολόκληρη σειρά από θεωρητικά και πρακτικά προ-

βλήματα ώσπου να φτάσουν στην επανάσταση. Προβλήματα που, άγκαι σε τελευταία ανάλυση είχαν τη ρίζα τους στη διεθνή φύση του καπιταλισμού και στη ρωσική υποανάπτυξη, παρουσιάζονταν σαν ιδιαίτερότερες της ρωσικής κοινωνίας.

Παράλληλα η πορεία του σοσιαλισμού στην επαναστατημένη χώρα εξαρτάται από την πορεία της επανάστασης στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό που αποκλείει η ανάλυση του Μαρξ δεν είναι η επανάσταση σε μια καθυστερημένη χώρα μα η εξέλιξη μιας τέτοιας χώρας σε κομμουνιστική κοινωνία χωρίς την γενικότερη, παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση.

Παράλληλα η πορεία του σοσιαλισμού στην επαναστατημένη χώρα εξαρτάται από την πορεία της επανάστασης στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό που αποκλείει η ανάλυση του Μαρξ δεν είναι η επανάσταση σε μια καθυστερημένη χώρα μα η εξέλιξη μιας τέτοιας χώρας σε κομμουνιστική κοινωνία χωρίς την γενικότερη, παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση.

Παράλληλα η πορεία του σοσιαλισμού στην επαναστατημένη χώρα εξαρτάται από την πορεία της επανάστασης στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό που αποκλείει η ανάλυση του Μαρξ δεν είναι η επανάσταση σε μια καθυστερημένη χώρα μα η εξέλιξη μιας τέτοιας χώρας σε κομμουνιστική κοινωνία χωρίς την γενικότερη, παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση.

Παράλληλα η πορεία του σοσιαλισμού στην επαναστατημένη χώρα εξαρτάται από την πορεία της επανάστασης στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό που αποκλείει η ανάλυση του Μαρξ δεν είναι η επανάσταση σε μια καθυστερημένη χώρα μα η εξέλιξη μιας τέτοιας χώρας σε κομμουνιστική κοινωνία χωρίς την γενικότερη, παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση.

Παράλληλα η πορεία του σοσιαλισμού στην επαναστατημένη χώρα εξαρτάται από την πορεία της επανάστασης στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό που αποκλείει η ανάλυση του Μαρξ δεν είναι η επανάσταση σε μια καθυστερημένη χώρα μα η εξέλιξη μιας τέτοιας χώρας σε κομμουνιστική κοινωνία χωρίς την γενικότερη, παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση.

Το Σοβιετ της Πετρούπολης το 1917

μαρξιστικό κύκλωμα. Είναι αμφίβολο αν είχε διαβάσει καθόλου παράνομα έντυπα ή ακόμα αν ήξερε το όνομα του Μαρξ! Πέρασαν από τότε πολλά χρόνια σκληρής δουλειάς και εμπειριών πριν ο Λένιν «αποφασίσει για τον ενατο-του το πρόβλημα της αναγκαιότητας του επαναστατικού αγώνα».

Αν αναφέρω τα πιο πάνω δεν είναι γιατί έχει σημασία αν ο νεαρός Βλαντιμίρ είχε ή δεν είχε αυτά τα λόγια ή εκείνα. Ούτε έχω πρόθεση να «διορθώσω» τη βιογραφία του Λένιν. Τα αναφέρω γιατί δείχνουν με ποιο τρόπο η ιστορία της Ρωσικής επανάστασης κινδυνεύει να μετατραπεί από το κοσμογονικό γεγονός που ήταν σε απλή ηρωική ιστορία ενός μεγάλου ηγέτη και μιας ομάδας αποφασισμένων επαναστατών που τάβαλαν μ' ολόκληρο τον κόσμο.

Αυτή η μικρή λεπτομέρεια κρυβεί πίσω της μια βασική διαφορά ιδεολογικής προσέγγισης. Σε τελευταία ανάλυση δείχνει το χάσμα ανάμεσα στον ιδεαλισμό και τον υλισμό. Δείχνει αν πιστεύουμε, όπως ο Χέγκελ, πως οι ιδέες καθωρίζουν τις υλικές συνθήκες ή, όπως ο Μαρξ, οι υλικές συνθήκες καθωρίζουν τις ιδέες. Κι αυτο είναι ο βασικό κριτήριο της μαρξιστικής ανάλυσης.

Όμως ο Λένιν ήταν τότε μόνο 17 χρόνων, σε μια εποχή που ο μαρξισμός στη Ρωσία μόλις άρχισε να διαίδεται, και ζούσε σε μια πόλη μακρὰ από οποιοδήποτε

Λένιν και Τρότσκι. Η Μαρξιστική ανάλυση τους οδήγησε σε κοινά συμπεράσματα για την επανάσταση του 1917

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΗ ΡΩΣΙΑ

Το απαιτημένο σημείο κρίσης του μαρξισμού από τους θεωρητικούς του αντικομμουνισμού(5), αλλά και από πολλούς αποητημένους «μαρξιστές» είναι ακριβώς η αντίφαση που παρουσιάζεται ανάμεσα στην θεωρητική τοποθέτηση του Μαρξ ότι η προλεταριακή επανάσταση είναι αποτέλεσμα της ανάπτυξης του καπιταλισμού, και στην πρακτική πραγματικότητα της επανάστασης στη καθυστερημένη Ρωσία. Γιατί η επανάσταση έγινε σε μια χώρα που οι παραγωγικές δυνάμεις δεν είχαν αναπτυχθεί, τη στιγμή που ο καπιταλισμός σε άλλες χώρες έδειξε πως μπορούσε, μέσα στον καπιταλισμό, ν' αναπτύχθουν πολύ περισσότερο;

Το ερώτημα είναι λογικό και πρέπει ν' απαντηθεί. Όμως η απάντηση ότι ο Μαρξ έκαμε λάθος, δείχνει μόνο την ανωστία αυτών που την δίνουν, την ανυπομονησία τους να απορρίψουν τον μαρξισμό. Γι' αυτο πριν προχωρήσουμε στις συνθήκες που έκαναν δυνατή την επικράτηση της Ρωσικής Επανάστασης είναι χρήσιμο να δούμε το πως έβλεπε ο ίδιος ο Μαρξ το πρόβλημα. Και πάλι το θέμα δεν είναι αν ο Μαρξ έκαμε ή δεν έκαμε λάθος,

«Ένας κοινωνικός αχημισμός ποτε δεν εξαφανίζεται προτου αναπτυχθούν όλες οι παραγωγικές δυνάμεις, που μπορεί να χωρέσει, και νέες, ανώτερες παραγωγικές σχέσεις ποτε δεν εμφανίζονται, προτου ωριμάσουν οι υλικοί όροι της υπαρέξης-τους μέσα στους κόλπους της ίδιας της παλιάς κοινωνίας. Γι' αυτο η ανθρωπότητα βάζει πάντα μπροστα της μόνο τα καθή-

Το πιο πάνω κομμάτι είναι παρμένο από τη βιογραφία του Λένιν από τον Ντέιβιντ Σιάμπ(2). Αν και το βιβλίο του Σιάμπ είναι μια από τις καλύτερες πηγες για τη ζωή του Λένιν, η αναφορά στην αντίδραση του νεαρού Βλαντιμίρ για το θάνατο του μεγαλύτερου αδελφου - του είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα της μυθολογίας της Ρωσικής Επανάστασης. Οι πηγες του Σιάμπ γι' αυτο το γεγονός είναι επίσης Σοβιετικές πηγες. Ακόμα και ο οικογενειακός κύκλος του Λένιν έχει βοηθήσει σ' αυτό. Η Κρουσκανια(3) εξηγεί πως ο Λένιν δεν ακολούθησε τον δρόμο της τρομοκρατίας γιατί «από τότε κιάλα σκεφτόταν ανεξάρτητα για πολλά πράγματα και είχε αποφασίσει για τον ενατο-του το πρόβλημα της αναγκαιότητας του επαναστατικού αγώνα». Η αδελφή του Λένιν, Μαρία, πάει ακόμα πιο πέρα. Λέει πως όταν ο Βλαντιμίρ άκουσε τα νέα για την εκτέλεση του Αλέξαντρου είπε: «Όχι, δεν θ' ακολούθησέ με αυτο τον δρόμο. Αυτός δεν είναι ο δρόμος που πρέπει να πάρουμε»(4).

ΜΑΡΞ: Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΑΝ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Η σοσιαλιστική επανάσταση δεν είναι αναγκάσιμη του Μαρξ. Η απογοήτευση από τα αποτελέσματα της Γαλικής Επανάστασης για τις πλατείες μάζες του λαου οδήγησε πολύ γρήγορα στη πλατεία διάδοση σοσιαλιστικών ιδεών και επαναστατικών οργανώσεων. Οι λέξεις «σοσιαλισμός» και «κομμουνισμός» σαν περιγραφή μιας καλύτερης κοινωνίας όπου οι άνθρωποι θα ζούσαν απαλλαγμένοι από την ανισότητα και των καταπίεση υπήρχαν πολύ πριν ο Μαρξ και ο Έγκελς γράψουν το «Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος». Ονόματα όπως ο Σαιντ-Σιμόν, ο Όουεν, ο Φουριε, θεωρητικοί και επαναστάτες όπως ο Γκόνγουνι, ο Προυντόν, ο Μπακούιν και ένα σωρό άλλοι αποτελούν ανεξάρτητα μεταξύ τους ρεύματα επαναστατικής σκέψης.

Αυτο που έκαμε ο Μαρξ δεν ήταν η προκήρυξη της σοσιαλιστικής επανάστασης. Ήταν η απαλλαγή-της από τις αυταπάτες, από το ιδεαλιστικό και χωμάντικο-της περιχόμενο. Έδειξε ο Μαρξ πως ο σοσιαλισμός δεν μπορούσε να γεννηθεί

πεδίο συνεννόησης και άρχισαν να δρουν επίσημα σαν ανεξάρτητο κόμμα.

Δυό χρόνια αργότερα το ξέσπασμα του Παγκόσμιου Πολέμου σήμανε και την κατάρρευση της 2ης Διεθνούς. Τα εργατικά κόμματα της Ευρώπης το ένα μετά το άλλο πρόδωσαν τις αρχές της Διεθνούς και υποστηρίξαν τις δικές τους αστικές τάξεις το καθένα, στον κατήφορο του πολέμου. Και είναι ακριβώς σ' αυτήν την περίοδο του πολέμου που άρχισε και η διαμάχη ανάμεσα στον Λένιν και τον Κάουτσκ(14) για το πρόβλημα του ιμπεριαλισμού.

Η ανάλυση του Λένιν για τον ιμπεριαλισμό και η διαρκής επανάσταση του Τρότσκι είναι η βάση που οδήγησε τους δυό Ρώσους μαρξιστές στα κοινά τους συμπεράσματα το 1917, που τους έφερε πάλι μαζί μετά από δώδεκα χρόνια έντονης διαμάχης και πολεμικής μεταξύ τους. Γιατί το κοινό σημείο ήταν η αντίκρουση της επανάστασης στη Ρωσία πάνω σε διεθνιστικό επίπεδο και όχι απλά σαν εθνική υπόθεση. Γιατί μόνο μέσα στα πλαίσια της παγκόσμιας επανάστασης μπορούσε να έχει νόημα η προλεταριακή εξουσία στην καθυστερημένη Ρωσία.

Αυτό το παράδειγμα δεν το ξέχασαν οι επαναστάτες το 1917. Πολύ πιο σημαντικό δεν το ξέχασαν οι εργατικές μάζες.

Για τον Τρότσκι η επανάσταση του 1905 ήταν η εμπειρία που τον έμπρωσε στην διατύπωση της θεωρίας της «διαρκούς επανάστασης»,(13) που δεν είναι τίποτε άλλο από την ανάλυση των αντιφάσεων της προλεταριακής επανάστασης σε μια καθυστερημένη χώρα (Ρωσία) και πρόταση για τη λύση τους μέσα από τη διεθνιστική προσέγγιση του μαρξισμού.

Για τον Λένιν το 1905 επιβεβαίωσε τη θέση του για την αναγκαιότητα του σκληρού, πειθαρχημένου κόμματος με μαζική δύναμη για να καθοδηγήσει την επανάσταση. Ήταν ακόμα η επιβεβαίωση της αδυναμίας του προλεταριάτου σε μια κύρια αγροτική χώρα (Ρωσία) να τα βάλει με την αστική τάξη χωρίς τουλάχιστο την ουδετερότητα των αγροτών και των ενδιάμεσων τάξεων.

Η αντίδραση που ακολούθησε την συντριβή της επανάστασης αποδυναμώσε και τις δυό τάξεις της Σοσιαλδημοκρατίας. Δυό απόπειρες επαναστάσεων του κόμματος απέτυχαν και το 1912 οι μπολσεβίκοι αποφάσισαν ότι δεν υπήρχε πια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

«Ενας κοινωνικός αχημισμός ποτε δεν εξαφανίζεται προτου αναπτυχθούν όλες οι παραγωγικές δυνάμεις, που μπορεί να χωρέσει, και νέες, ανώτερες παραγωγικές σχέσεις ποτε δεν εμφανίζονται, προτου ωριμάσουν οι υλικοί όροι της υπαρέξης-τους μέσα στους κόλπους της ίδιας της παλιάς κοινωνίας. Γι' αυτο η ανθρωπότητα βάζει πάντα μπροστα της μόνο τα καθή-

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΛΛΑΔΑ: ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ

«Η οικονομική κρίση που περνάει ο σύγχρονος καπιταλισμός, προβληματίζει όλο και μεγαλύτερες μάζες που είναι αντικείμενο εκμετάλλευσης από το μεγάλο μονοπωλιακό κεφάλαιο, και οδηγεί στη συνειδητοποίηση ότι η λύση θα βρεθεί στο πέρασμα της εξουσίας από τα μονοπώλια στο λαό, ότι η λύση πρέπει να ανζητηθεί μόνο στα πλαίσια του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας» (Α. Παπανδρέου 1975)

Εκλείσαν αυτές τις μέρες δυο χρόνια από τότε που οι έλληνες εργαζόμενοι έδωσαν την εμπιστοσύνη τους στο ΠΑΣΟΚ και με τη ψήφο τους το ανέβασαν στην κυβέρνηση προσβλέποντας στην αλλαγή της ελληνικής κοινωνίας και στο πέρασμα της στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Το 60% που έδωσαν οι εργαζόμενοι στην αριστερά - ένα ποσοστό ρεκόρ για την ιστορία του εργατικού κινήματος - ήταν αυτο ακριβώς που ζητούσε το ΠΑΣΟΚ για μια ισχυρή αυτοδύναμη κυβέρνηση για να εφαρμόσει το πρόγραμμα του. Η επέτειος των δυο χρόνων εξουσίας του ΠΑΣΟΚ βρίσκει όλα τα σημαντικότερα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα που συσσωρεύσε ο καπιταλισμός μέσα από τις αντιθέσεις και τη συνεχή διεθνή προσπάθεια του για επιβίωση. Παράλληλα ο δεύτερος Οχτώβρης εξουσίας του ΠΑΣΟΚ βρίσκει το εργατικό κίνημα να συνηθειότητα πλήρως την αναγκαϊότητα του σοσιαλισμού σαν μόνη διέξοδο στα προβλήματα του και να καλεί την κυβέρνηση να εφαρμόσει άμεσα το προεκλογικό πρόγραμμα και τις διακυρήξεις του σοσιαλιστικού κινήματος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ: Η κρίση στην ελληνική, όπως και στην παγκόσμια οικονομία, συνεχίζει να βαθαίνει και τες επιπτώσεις της βέβαια δεν τες πληρώνουν οι βιομήχανοι, οι μεγαλέμποροι και οι εφοπλιστές, αλλά οι εργάτες. Τα «γιατρικά» της υποτίμησης και του ετεροχρονισμού αποδείχτηκαν ήδη χειρότερα από την αρρώστια.

Οι εργαζόμενοι έχασαν περίπου 200 δισ. δρχ. που πήγαν στις τσέπες των βιομηχάνων και από κει στην Ελβετία. Έτσι οι επενδύσεις των 100 δισ. που θα έκανε η «ιδιωτική πρωτοβουλία» αποδείχτηκαν όνειρο και εμφανίζονται για φέτος κατά 34,5% μειωμένες.

Η τελευταία αποκάλυψη των σκανδάλων της ΑΓΕΤ/ΗΡΑΚΛΗΣ καθώς και ο συνεχιζόμενος παρασιτικός ρόλος μιας σειράς βιομηχανιών όπως της ΣΟΦΤΕΞ, τη ΒΑΛΚΑΝ-ΕΞΠΟΡΤ, τη ΠΕΙΡΑΙΚΗ ΠΑΤΡΑΙΚΗ και τώσων άλλων αποδεικνύουν με τον πιο παραστατικό τρόπο στα μάτια των εργατών τι σημαίνει ιδιωτική πρωτοβουλία, τι σημαίνει εργοδοσία και καπιταλισμός. Ταυτόχρονα αποδείχτηκε ότι τα λεφτά για να πάει καλά η οικονομία υπάρχουν, μόνο που τα λεφτά αυτά βγαλμένα με το αίμα και τον ιδρώτα των εργατών, φυγαδεύονται στις τράπεζες του εξωτερικού.

Παράλληλα με όλα αυτά και σε συνδιασμό με την υποτίμηση της δραχμής, οι εξαγωγές όχι μόνο δεν αυξήθηκαν αλλά και μειώθηκαν το πρώτο 6μηνο του '83 κατά 16% σε σχέση με το '82. Ο πληθωρισμός τρέχει με ποσοστό 23,1% και η ανεργία αυξήθηκε κατά 26% σε σχέση με το '82.

Η ελληνική οικονομία μπαίνει σε μια νέα στενωπό όπου όλα τα ήδη συσσωρευμένα προβλήματα θα ενταθούν. Οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων το πρώτο 6μηνο και των αγροτών το καλοκαίρι ήταν μια ένδειξη μόνο του τι θα συμβεί το χειμώνα αν η σημερινή κατάσταση της οικονομίας συνεχίσει να οδηγείται προς το χειρότερο. Η κρίση αυτή δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί στα πλαίσια του συστήματος χωρίς δομικές αλλαγές στην παραγωγή και στην οικονομία. Δυο χρόνια είναι αρκετά για μια περίπτωση απόδειξη αυτού του γεγονότος. Αντίθετα όσο οι όποιες αλλαγές παραμένουν στα πλαίσια του συστήματος η κρίση θα βαθαίνει, τα μικρομεσαία στρώματα θα απογοητευτούν και θα αποπροσανατολιζούνται, η ανεργία θα σπέρνει την απογοήτευση και τη σύγχυση στις γραμμές του εργατικού κινήματος.

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ: Η αδυναμία του ΠΑΣΟΚ να ακολουθήσει και να στηρίξει τους αγώνες της εργατικής τάξης δίνει την ευκαιρία στην τρομοκρατημένη αστική τάξη να προσπαθεί για παραπέρα υποχωρήσεις από μέρους της κυβέρνησης απειλώντας και εκβιάζοντας ανοικτά με όσα μέσα της απόδιδαν. Μια Ν.Δ. σε φανερή κρίση βρίσκει τα περιθώρια να επιτίθεται και να κατηγορεί την κυβέρνηση όταν μια σειρά βουλευτές της θα έπρεπε να βρίσκονται σήμερα καθισμένοι στο σκαμνί με τον «νόμο περι ευθύνης υπουργών».

Ο πρόεδρος της δημοκρατίας από «ανεύθυνος άρχων» γίνεται όλο και πιο υπεύθυνος παρεμβαίνοντας όλο και πιο αδιάκριτα τόσο στα εσωτερικά όσο και στα εξωτερικά θέματα (ΝΑΤΟ-ΕΟΚ). Το σκληρό κομμάτι της αστικής τάξης έχει περάσει σε μια ολομέτωπη επίθεση προσπαθώντας να δημιουργήσει κλίμα αποσταθεροποίησης. Οι φασίστες δεν διστάζουν να κτυπάνε μέρα μεσημέρι μέσα στην Αθήνα (και η αστυνομία παρακολουθεί «διακριτικά» την ίδια ώρα που στη Ξάνθη ξυλοφορτώνει και σπάζει στο ξύλο τους εργάτες του ΗΦΑΙΣΤΟΥ) και η «Ακρόπολη» θυμίζοντας την ΕΛ ΜΕΡΚΟΥΡΙΟ στη ΧΙΑΝ καλεί τες «δυνάμεις της δημοκρατίας» (βλέπε φασιστικές συμμορίες) να δώσουν τη μάχη στο πεζοδρόμιο... (!!)

Ο ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΙΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ:

Ωστόσο τα πρόσφατα γκάλοπ αλλά και οι καθημερινές εμπειρίες δείχνουν καθαρά την πολιτική αδυναμία της αστικής τάξης και αποδεικνύουν για μια ακόμα φορά ότι ο συσχετισμός των δυνάμεων είναι ακόμα σήμερα ευνοϊκός για την εργατική τάξη. Η κρίση της Ν.Δ. που χάνοντας την κυβέρνηση σχεδόν έχασε και το κυριώτερο της όπλο — που είναι το κράτος με τους μηχανισμούς του, καθώς και οι ενδοκομματικές συγκρούσεις που περιστρέφονται γύρω

από το ΠΩΣ και ΠΟΤΕ θα μεθοδεύουν τα σχέδια για αλλαγή του σημερινού συσχετισμού δυνάμεων, έφεραν το κόμμα της δεξιάς στο περιθώριο και στην απομόνωση από το εργατικό κίνημα.

Από την άλλη το πρόγραμμα που προτείνει αυτή τη στιγμή το ΚΚΕ είναι ένα πρόγραμμα που είναι πιο πίσω από τες ανάγκες του εργατικού κινήματος. Γιατί το εργατικό κίνημα στην ημερήσια διάταξη βάζει το ζήτημα εξουσίας, κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής, εργατικού ελέγχου και αυτοδιαχείρισης. Ανέναντι σ' αυτά τα αιτήματα το ΚΚΕ προτείνει ένα πρόγραμμα «δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων» (δηλαδή Τσάρμη μέλους του Π.Γ. στο Ριζοσπάστη) που θα εφαρμοστεί μαζί από κομμουνιστές, σοσιαλιστές, τεχνοκράτες, αστούς δημοκράτες ακόμα και με το «μη μονοπωλιακό τμήμα της αστικής τάξης».

Έτσι λοιπόν η εργατική τάξη παρα τα κτυπήματα από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ εξακολουθεί να στρέφεται προς το ΠΑΣΟΚ και με πρωτοφανή ενθουσιασμό και μαχητικότητα να ζητά από την κυβέρνηση να «προχωρήσει μαζί της ως την άκρη». Και αυτο επιβεβαιώθηκε από την τελευταία συγκέντρωση στο σύνταγμα όπου μια λαοθάλασσα εκδήλωσε την υποστήριξη της προς την κυβέρνηση και την κάλεσε για ακόμα μια φορά να προχωρήσει χωρίς δισταγμούς μαζί με το εργατικό κίνημα προς το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ:

Μπροστα στο κλείσιμο των εργοστασίων, τες απολύσεις, την ανεργία που μεγαλώνει μέρα με την μέρα, τες επιθέσεις των βιομηχάνων, οι εργαζόμενοι δεν κάθονται με σταυρωμένα χέρια. Είναι αναγκασμένοι να υ-

περασπίσουν το βιοτικό τους επίπεδο και το δικαίωμα στη δουλειά. Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ έδωσε μια νέα ώθηση στη δύναμη των εργατών και το ποσοστό οργάνωσης τες έφτασε το 35-40% και το 60-100% στους στρατηγικούς βιομηχανικούς κλάδους. Και η δύναμη του εργατικού κινήματος δεν είναι μόνο ποσοτική αλλά και ποιοτική. Αυτό φαίνεται πεντακάθαρα από τα συνθήματα που υιοθετεί, στην καθημερινή του πάλη για εξουσία, όπως η κρατικοποίηση, η αυτοδιαχείριση, ο εργατικός έλεγχος, η δήμευση τες περιουσίας των κεφαλαιοκρατών, συνθήματα που δείχνουν ακριβώς ποια είναι η διάθεση των εργαζομένων.

Πρόσθετα μια σειρά χώροι «γκέτο» έχουν περάσει στα χέρια τες αριστεράς (Τριάινα, Σοφτεξ, ταϊμέντα κ.λπ.) καθώς και η συντριπτική πλειοψηφία των Εργατικών Κέντρων, των Ομοσπονδιών, των Σωματείων, των Αγροτικών Συνεταιρισμών και των Αγροτικών Συλλόγων.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ:

Η δύναμη λοιπόν τες εργατικής τάξης είναι τεράστια. Η σημερινή κατάσταση στην Ελλάδα δεν έχει προηγούμενο για τους αγώνες του ελληνικού εργατικού κινήματος. Για πρώτη φορά το όραμα του σοσιαλισμού και η πραγματοποίηση του μπαίνουν τόσο επιτακτικά και για πρώτη φορά οι συνθήκες είναι τόσο ευνοϊκές σε σημείο που η κατάσταση να χαρακτηρίζεται πραγματικά προεπαναστατική. Μοναδικό εμπόδιο στην κίνηση για την κατάκτηση τες εξουσίας (πολιτικής και οικονομικής) δεν είναι τίποτε άλλο παρα η έλλειψη του υποκειμενικού παράγοντα, η έλλειψη δηλαδή τες ηγεσίας, που η ανεπάρκεια τες οδήγησε πολλές φορές στο παρελθόν σε ματοκύλισμα τες εργατικής τάξης (π.χ. Χίλη). Η σύγκρουση που έρχεται — και μάλιστα πολύ σύντομα — είναι

τόσο αναπόφευκτη όπως αναπόφευκτη θα είναι και η ήττα αν το ΠΑΣΟΚ δεν περπατήσει το δρόμο που χάραξαν οι εργάτες και αντίθετα συνεχίσει να ταλαντεύεται ανάμεσα στις συγκρουόμενες τάξεις.

Αποδείχτηκε σήμερα με τες τελευταίες αποκλύψεις των σκανδάλων ότι τα λεφτά που θα κινήσουν την οικονομία, υπάρχουν και πρέπει η κυβέρνηση να στηριχτεί στους εργάτες για να τα πάρει από τες βιομήχανους.

Υπάρχουν σήμερα όλες οι δυνατότητες για:

— να αποκαλυφθούν τα σκάνδαλα και οι κομπίνες στα εργοστάσια και στην Κοινή Ωφέλεια

— να αποκαλυφθεί που πήγαν οι 65 δρχ. από τες 100 που έπαιρναν δάνεια οι βιομήχανοι.

— τον εργατικό έλεγχο στο τραπεζικό σύστημα.

— να προχωρήσει η κυβέρνηση στην κοινωνικοποίηση των στρατηγικών τομέων τες οικονομίας.

— να διωχθούν μια για πάντα οι βάσεις

— εξόδο από ΝΑΤΟ και Ε.Ο.Κ.

Καθήκο των αγωνιστών εργατών, αγροτών και νεολαίων που ηγάζει από τη σημερινή πραγματικότητα και το συσχετισμό των δυνάμεων είναι η δουλειά κοντα και μέσα στο ΠΑΣΟΚ και όχι μακριά από το κίνημα. Κάθε προσπάθεια για δημιουργία νέου φορέα έξω από το ΠΑΣΟΚ (Ν. Καργόπουλος) σίγουρα οδηγεί στην απομόνωση από το εργατικό κίνημα. Επιβάλλεται η αποφασιστική υποστήριξη στη δημιουργία μιας μαζικής Μαρξιστικής Τάσης, όπως εκφράζεται σήμερα από το «ΣΕΚΙΝΗΜΑ», που θα επιβάλει την πλειοψηφία τες στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, που θα κτίσει μια οργάνωση στο δρόμο για την κατάκτηση τες εξουσίας από τες εργαζομένους.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ!

Μια νέα περίοδος ανοίγεται για την εργατική τάξη

Στις 30 Οκτωβρίου έγιναν στην Αργεντινή οι πρώτες εκλογές μετά από την επιβολή της στρατιωτικής δικτατορίας το 1976 για την ανάδειξη προέδρου και αντιπροέδρου της χώρας για την εκλογή των δυο νομοθετικών σωμάτων - το Εθνικό Κογκρέσο (Γερουσιαστές) και την Βουλή.

Τις εκλογές τις κέρδισε το Ριζοσπαστικό κόμμα με πρόεδρο τον Ραουλ Αλφόνσιν με 52% έναντι του 40% που πήρε το κόμμα των Περονιστών. Είναι η πρώτη φορά μετά από 40 χρόνια που δέχεται ήττα το κόμμα των Περονιστών.

Οι εκλογές έγιναν μέσα σ' ένα κλίμα πολιτικής ελευθερίας και τέτοιας συμπεριφοράς από μέρους των στρατιωτικών που είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς πως αυτή η χώρα εξακολουθούσε να βρίσκεται υπο στρατιωτική δικτατορία και ότι πριν ένα μόλις χρόνο τα αποσπάσματα των παρακρατικών, οργανωμένα από την αστυνομία της χούντας και οι επίσημες αρχές ασφάλειας, συνέλαβαν και βασάνιζαν τελειώς αυθαίρετα κι όχι μόνο για πολιτικούς λόγους.

Οι εκλογές επιτράπηκαν από την στρατιωτική χούντα διότι η κατάσταση της οικονομίας έφθασε σε τέτοια επίπεδα κατάρρευσης που η μόνη ελπίδα που είχαν ήταν να αποχωρήσουν και να παραδώσουν την εξουσία στους πολιτικούς για να προλάβουν μια κοινωνική επανάσταση.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια ήταν που έγινε και ο πόλεμος στα Φώκλαντ την άνοιξη του 1982. Ο στρατηγός Γκαρτιέρι πίστευε πως με μια τέτοια εξωτερική επιχείρηση τύπου Φώκλαντ, θα μπορούσε να ξεπεράσει τα εσωτερικά προβλήματα που αντιμετώπιζε έστω και προσωρινά να αποπροσανατολίσει την εργατική τάξη και να την συσπειρώσει γύρω από αυτόν τον στόχο. Αλλά όχι μόνο ηττήθηκαν και χάθηκαν τόσες ζωές, αλλά και φόρτωσαν τα οικονομικά βάρη της ήττας του πολέμου πάνω στις πλάτες της εργατικής τάξης. Η αποτυχία τούτη, οδήγησε στην παραίτηση του στρατηγού Γκαλτιέρι και σε εσωστρεφείς προσπάθειες.

Οι στρατιωτικές κυβερνήσεις στην Αργεντινή ήταν αδύναμες να δώσουν οποιαδήποτε λύση στα τρομερά οικονομικά προβλήματα της χώρας έστω και με προγράμματα «μιζέριας» και «λιτότητας». Τέτοιο ήταν το οικονομικό σχέδιο του Μάρτιν Ντέος, υπουργού της προηγούμενης στρατιωτικής κυβέρνησης του Βιντέλα. Τούτο μίλουσε για κατάρρευση των τελωνειακών δασμών για υποτίμηση του νομίσματος κ.α.

Αλλά με την κατάρρευση των δασμών καταστράφηκε η ντόπια βιομηχανία διότι πλέον ο ανταγωνισμός έγινε πολύ σκληρός και ακόμη πιο δύσκολος με χώρες που ήδη έχουν αναπτύξει την βιομηχανία τους ή από χώρες με πολύ χαμηλά μεροκάματα των οποίων είναι φυσικό τα προϊόντα τους να είναι πιο φτηνά.

Επίσης η υποτίμηση του νομίσματος σε σχέση με το δολλάριο εξυπρέτησε τις εισαγωγές αλλά αποτέλεσε μειονέκτημα για τις εξαγωγές. Μ' αυτό τον τρόπο κτυπήθηκε και η βιομηχανία υφασμάτων με αποτέλεσμα την χρεωκοπία 130 τέτοιων βιομηχανιών. Το 1975 είχαμε 28 πέσος το δολλάριο και το 1982 έφθασε στα εξευτελιστικά επίπεδα του 20,000 πέσος το δολλάριο.

Όταν οι στρατιωτικοί ανέλαβαν την εξουσία το 76 τα εξωτερικά χρέη ήταν μόνο 9 δισεκατομμύρια ενώ σήμερα ανέρχονται στα αστρονομικά επίπεδα των 40 δισεκατομμυρίων. Η ανεργία έφθασε το 20%.

Ο πληθωρισμός έχει φθάσει

στα επίπεδα του 350%. Κάθε δεκαπέντε μέρες ή κάθε βδομάδα, οι τιμές ανεβαίνουν στο βαθμό που ορισμένα αγαθά ανέβηκαν κατά 900% στους πρώτους έξι μήνες αυτού του χρόνου.

Οι πραγματικοί μισθοί των εργαζομένων μειώθηκαν κατά 50% τα τελευταία χρόνια και ξεδεύονται στις πρώτες 20 μέρες του μήνα. Τα ενοίκια στις πόλεις είναι τόσο ψηλά που αναλογούν το 50-70% του μέσου μισθού. Γι' αυτό πολλές οικογένειες, ακόμα και πέντε αναγκάζονται να μένουν κάτω από την ίδια στέγη. Έξω από το Μπουένος Αίρες, εκατομμύρια άνθρωποι ζουν κάτω από αθλιότητες συνθήκες φτώχειας.

Παρ' όλο που η στρατιωτική κυβέρνηση διάλυσε την Γενική Συνομοσπονδία των Εργατών (CGT), η εργατική τάξη δεν έμεινε απαθής κατά τα τελευταία χρόνια. Πέρσι έγινε μια σημαντική απεργία των σιδηροδρομικών που παρέλυσαν τις συγκοινωνίες και στο τέλος υποχώρησαν οι στρατιωτικοί. Κατά τη διάρκεια του τελευταίου χρόνου έγιναν πολλές μονοήμερες παναπεργίες ενάντια στην κυβερνητική οικονομική πολιτική και την έλλειψη των δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Σ' όλη την χώρα υπήρχε γενικό κλίμα ενάντια στην χούντα. Σ' οποιαδήποτε ανοικτή εκδήλωση ή διαδήλωση, τα συνθήματα στρέφονταν ενάντια στην χούντα. Η στρατιωτική κυβέρνηση ήταν τρομοκρατημένη απ' αυτή την κατάσταση. Η αστυνομία, ο στρατός, οι παρακρατικές οργανώσεις έκαναν πολλά εγκλήματα ενάντια στον λαό. Πάνω από 30 χιλιάδες ήταν αυτοί που πιάστηκαν, βασανίστηκαν, δολοφονήθηκαν.

Οι φυλακισμένοι στην μεγάλη τους πλειοψηφία είναι χωρίς δίκη. Οι συλληφθέντες δεν μπορούσαν να έχουν δικηγόρο. Ο αριθμός των φυλακισμένων με δίκη είναι γύρω στους 800 ενώ χωρίς δίκη είναι 4-5.000.

Η στρατιωτική χούντα, λόγω του ότι φοβόταν τις συνέπειες αυτών των εγκλημάτων μετά τις εκλογές, ενώ βρισκόταν στην εξουσία, πέρασε ένα νόμο περί αμνηστίας. Με βάση τούτο το νόμο θα δινόταν αμνηστία σ' όλους όσους έκαναν εγκλήματα για πολιτικούς λόγους την τελευταία περίοδο και είναι ξεκάθαρο πως αυτοί ήταν οι στρατιωτικοί και η αστυνομία. Οι φυλακισμένοι που βρίσκονταν στις φυλακές δεν αποδέχθηκαν τούτο τον νόμο. Υπήρξε και μαζική αντίδραση ενάντια στον νόμο και κορυφώθηκε στις 19 Αυγούστου με μια διαδήλωση 50,000 ατόμων η οποία υποστηρίχθηκε από όλα τα κόμματα της

αντιπολίτευσης. Έλαβαν μέρος εργάτες, οικοδόμοι, νεολαίοι και φώναζαν συνθήματα ενάντια στην στρατιωτική χούντα, στα βασανιστήρια. Η αστυνομία δεν τόλμησε να επέμβει.

Ήταν το μόνο κόμμα που μίλησε ξεκάθαρα ενάντια στο νόμο περί «αμνηστίας». Φυσικά, οι

ποτε, θα τιμωρήσει ορισμένους για να σιωπήσει την κατακραυγή της εργατικής τάξης αλλά δεν θα προχωρήσει παραπέρα.

Υποσχέθηκε επίσης αυξήσεις μισθών στα επίπεδα της αύξησης του πληθωρισμού, δηλ. σχεδόν 400% τον χρόνο!

Μα τα προβλήματα της οικονομίας, όπως ψήλος πληθωρισμός, ανεργία, εξωτερικά δάνεια, δεν οφείλονται στην κακή διαχείριση της οικονομίας από ορισμένα άτομα αλλά στις αντιφάσεις του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος, που αναπόφευχτα οδηγούν σε κρίσεις.

Είναι σίγουρο, πως το Ριζοσπαστικό κόμμα δεν θα καταφέρει να λύσει τα τρομερά οικονομικά προβλήματα της χώρας, μια και είναι ένα αστικό κόμμα που στόχο έχει την διαφύλαξη τούτου του συστήματος. Ακόμα εκεί που θα απειλούνται τα συμφέροντα της αστικής τάξης, θα κτυπήσει αμείλιχτα τους εργάτες.

Το Περονιστικό κόμμα, από την άλλη, δεν είχε να προσφέρει τίποτε το καινούργιο, ούτε ανανεωμένα συνθήματα, ούτε πρόγραμμα. Χαρακτηριστικά για τον νόμο περί «αμνηστίας», έλεγαν πως ίσως ήταν νόμιμος και δεν θα έπρεπε να αναθεωρηθεί από την καινούργια κυβέρνηση.

Λέγεται ακόμα πως η δεξιά πτέρυγα είχε έρθει σε συμφωνία με τους στρατιωτικούς, πως αν αρχίζε να φεύγει από τον έλεγχο τους η εξουσία, θα επενέβαιναν με τάνκς, μια επανάληψη δηλαδή του τι έγινε πριν 7 χρόνια. Από την άλλη όμως η συνειδητοποίηση των αριστερών Περονιστών έχει ανεβεί.

Οι μάζες της Αργεντινής έχουν συνειδητοποιήσει σε αρκετά μεγάλο βαθμό και έχουν λιγότερες ψευδαισθήσεις για τους ηγέτες τους. Είναι διατεθειμένοι να περιμένουν και να δώσουν στην νέα κυβέρνηση κάποια πίστωση χρόνου για να δώσει κάποια λύση στα προβλήματα τους. Είναι σίγουρο όμως πως οι μέτρα και να λάβει η τωρινή κυβέρνηση δεν θα κατορθώσει να τα λύσει.

Μόνο ένα σοσιαλιστικό πλάνο παραγωγής, με τον δημοκρατικό εργατικό έλεγχο της βιομηχανίας, των οικονομικών, του εμπορίου και γενικά της οικονομίας θα μπορούσε να υποσχεθεί ένα καλύτερο αύριο για τους εργάτες.

Η εργατική τάξη της χώρας αυτής είναι η πιο δυνατή σ' όλη την Λατινική Αμερική και με τις πιο μαχητικές παραδόσεις. Αποτελεί μια τεράστια κοινωνική δύναμη και γι' αυτό θα παίξει ένα αποφασιστικό ρόλο στα γεγονότα που έρχονται. Μόνο ο υποκειμενικός παράγοντας, η σωστή ηγεσία που θα δώσει στις μάζες την σωστή κατεύθυνση είναι που λείπει.

Μια σοσιαλιστική ηγεσία στην Αργεντινή όχι μόνο θα ανατρέψει τον καπιταλισμό σ' αυτή την χώρα αλλά θα αποτελέσει το παράδειγμα για την εργατική τάξη στις υπόλοιπες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Το κλειδί για ολοκληρή την ήπειρο είναι το εργατικό κίνημα στην Αργεντινή και η δημιουργία μιας Μαρξιστικής ηγεσίας επικεφαλής τούτου του κινήματος.

Αρτεμης Κυννηγού

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΟΝΙΣΜΟΥ

Το κίνημα των Περονιστών έχει τις ρίζες του στην προεδρία του Χουαν Περον από το 1946, μέχρι το 1955. Η δεκαετία του 40 επέτρεψε μια ραγδαία ανάπτυξη της οικονομίας της Αργεντινής και οι μεγάλες επενδύσεις βοήθησαν και επιτάχυναν την εκβιομηχάνιση της χώρας. Η οικονομική άνθιση βασίστηκε κύρια στην εξαγωγή σιταριού, κρέατος και πρώτων υλών στην καταστραμμένη από τον πόλεμο Ευρώπη.

Αυτή η άνθιση είναι που επέτρεψε στον Περον να δώσει δικαιώματα ευημερίας (κοινωνικές ασφαλίσεις, 13ο μισθό, πληρωμένες άδειες για μισθοσυντηρητές) και άλλα μέτρα που θα βελτιώναν το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης. Κατάφερε έτσι, ο Περον να διατηρεί μια ισορροπία ανάμεσα στα συμφέροντα της αστικής τάξης και της εργατικής τάξης και τούτο τον κάμνει νάναι κλασσικό παράδειγμα βιοπαύτη.

Μετά το 1952, ακολούθησε οικονομική ύφεση που οδήγησε στην αποσύνθεση του καθεστώτος και την ανάληψη της εξουσίας από το στρατηγό Λονάρτι, και ο Περον έφυγε από την χώρα για την Ισπανία.

Στις δεκαετίες του 50 και του 60 κατά τις οποίες δεν παραχωρούνταν βασικά δημοκρατικά δικαιώματα στους εργάτες και το βιοτικό επίπεδο κτυπιόταν, οι εργαζόμενοι αναπαύονταν την περίοδο του Περονισμού θεωρώντας την, την χρυσή εποχή.

Με την πτώση της δικτατορίας το 73 - τούτο έγινε κάτω από την πίεση των εργαζομένων, με απεργίες, γενικές απεργίες εξεγέρσεις - ανοίχθηκε μια νέα περίοδος ταξικών αγώνων που αντανακλάστηκε μέσα στο ίδιο το περονιστικό κίνημα.

Τον Μάρτη του 73, ο Καμπόρα (Περονιστής) εκλέγεται πρόεδρος. Αυτό έφερε τρομερές εξεγέρσεις, τα πλήθη βγήκαν στους δρόμους να πανηγυρίσουν, χιλιάδες μπήκαν στις φυλακές να ελευθερώσουν τους πολιτικούς κρατούμενους.

Μετά από την καταπίεση το κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων κατά τη διάρκεια της δικτατορίας οι μάζες περίμεναν πάρα πολλά από την Περονική κυβέρνηση. Η πλειοψηφία της νεολαίας των Περονιστών, 700,000 σύνολο, ήταν αριστεροί υποστηρίζοντας τους 5,000 αντάρτες Μοντονέρος. Οι συντεχνίες με 7 εκατομμύρια μέλη, ήταν η κύρια βάση της εκλογικής και κοινωνικής υποστήριξης του Περονισμού. Τούτη η περίοδος ήταν μια τρομακτική ευκαιρία για την εργατική τάξη και την αριστερά για κατάληψη της εξουσίας, η οποία όμως χάθηκε.

Ο Περον και ο Περονισμός τελικά ήρθαν σε μια τελείως διαφορετική οικονομική περίοδο απ' αυτή του 1946. Η κρίση του καπιταλισμού παγκόσμια άρχισε πια να γίνεται αισθητή και έτσι δεν μπορούσαν να γίνουν οι υποχωρήσεις προς την εργατική τάξη όπως τότε, διότι αυτο θα ριψοκινδύνευε τα συμφέροντα της αστικής τάξης.

Ο Περον βασιζόμενος στην δεξιά πτέρυγα των Περονιστών άρχισε να ζητά θυσιές και περικοπές από τους εργάτες. Σ'το ετήσιο συνέδριο του Κόμματος, απέβαλλε και την νεολαία και αναγκάστηκαν πολλοί νεολαίοι να μπουν στην παρανομία μαζί με τους Μοντονέρος αντάρτες. Έτσι τον Ιούλιο του 74, με τον θάνατο του Περον οι διαμάχες ανάμεσα στους δεξιούς και αριστερούς Περονιστές εντάθηκαν.

Οι Μοντονέρος αντι να επιδιώξουν να αποκτήσουν πρόσβαση μέσα στις τόσο δυνατές συντεχνίες περιορίστηκαν στο να απαγάγουν σημαντικούς βιομηχανικούς ζητώντας σαν αντάλλαγμα την διανομή φαγητού κουβερτων κ.α. στους κατοίκους των φτωχών περιοχών να σκοτώνουν δεξιούς συντεχνιακούς ηγέτες, να κτυπούν στρατιωτικά σημεία σε αγροτικές περιοχές.

Το 1976 κι ενώ η δεξιά πτέρυγα των Περονιστών έχανε τον έλεγχο της κατάστασης και την επιρροή η μέσα στους εργάτες οι στρατιωτικοί - με τη δικαιολογία του «τερματισμού της αναρχίας στις πόλεις» - ανέλαβαν την εξουσία και διάλυσαν το σύνταγμα, απαγόρευσαν την ύπαρξη των πολιτικών κομμάτων και των συνδικάτων.

Ενώ όλοι είχαν σίγουρη την νίκη των Περονιστών, τις εκλογές τις κέρδισε το Ριζοσπαστικό κόμμα. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη νίκη του κόμματος από το 1928. Το Ριζοσπαστικό κόμμα είναι ένα καθαρά αστικό κόμμα και τούτη η εκλογική - του νίκη χαιρέτιστηκε από διάφορες αστικές δυτικές κυβερνήσεις.

Στο προεκλογικό - του πρόγραμμα, ο Αλφονσίν (ηγέτης του Ριζοσπαστικού κόμματος), μίλουσε για τιμωρία των ενόχων για τα εγκλήματα που έγιναν κατά την διάρκεια της δικτατορίας, για αυ-

στρατιωτικοί ενώ βρίσκονταν ακόμα στην εξουσία, προσπάθησαν να εξαφανίσουν τα στοιχεία που θα χρησιμοποιούνταν μετεκλογικά εναντίον - τους. Μα, όμως, δεν είναι μεμονωμένες οι περιπτώσεις των ανθρώπων που έλαβαν μέρος σε τούτες τις σφαγές και τα βασανιστήρια, αλλά αποτελούν την πλειοψηφία της αστικής τάξης της χώρας.

Το κόμμα του Αλφονσίν, δεν πρόκειται να ενοχλήσει τα θεμέλια του αστικού κράτους όπως τον στρατό, την αστυνομία, την κυβερνητική μηχανή. Οπωσδή-

ΔΙΕΘΝΗ

ΓΡΕΝΑΔΑ:

Η γκαγκστερική εισβολή και κατοχή της Γρενάδας από τα στρατεύματα του Ρήγκαν αποτελεί μια απειλητική προσπάθεια του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού να προλάβει τον επαναστατικό σίφωνα που απειλεί να συντρίψει μια για πάντα τον καπιταλισμό στην Καραϊβική στην κεντρική και στη Λατινική Αμερική. Αυτό που θ' ανακαλύψει σύντομα ο καουμπού Ρήγκαν είναι πως ο σεναριογράφος της ανθρώπινης ιστορίας δεν θα 'ναι τόσο ευνοϊκός μαζί του όσο ήταν ο σεναριογράφος του Χόλλυγουντ. Με την «εύκολη» του νίκη κατάφερε να τραβήξει την περόνη μιας χειροβομβίδας που κινδυνεύει να εκραγεί μέσα στα χέρια του.

ΤΙ ΓΥΡΕΥΟΥΝ ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΓΡΕΝΑΔΑ.

Απο καιρό τώρα οι στρατηγικοί εγκέφαλοι του Αμερικανικού Πενταγώνου συζητούν την εισβολή στη Γρενάδα που από το 1979 έφυγε από την τροχιά του δυτικού ιμπεριαλισμού. Τον ίδιο καιρο συζητιώταν και η εισβολή στο Σαλβατορ και τη Νικαράγουα. Η εισβολή στη Γρενάδα αποτελεί στην ουσία μια προειδοποίηση στους σαντινιστές και στους αντάρτες του Σαλβατορ αλλά και στους λαούς ολόκληρης της Λατινοαμερικανικής Ηπείρου ότι οι έμποροι, οι βιομήχανοι κι οι τραπεζίτες της Δύσης δεν θα κάτσουν με σταυρωμένα τα χέρια να περιμένουν το τέλος τους.

Το γιατί διάλεξαν τη Γρενάδα δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανένας. Πρόκειται για ένα μικρο νησάκι έκτασης 120 τετρ. μιλίων (30 φορές μικρότερη από την Κύπρο) με πληθυσμό 110,000 κατοίκους. Πίστευαν ότι θα το καταλάμβαναν σε 2 ώρες - θα αποκαθιστούσαν «το Νόμο και την τάξη» και θα 'φευγαν.

Διάλεξαν εξ άλλου και την κατάλληλη στιγμή.

Δεν υπήρχε «νόμιμη» κυβέρνηση στη χώρα μετά που το Στρατιωτικό Συμβούλιο με ηγέτη τον στρατηγό Ωστιν κατέλαβε με πραξικόπημα την εξουσία σκοτώνοντας τον πρωθυπουργό Μπίσσιουπ και μερικούς υπουργούς του. Καμία από τις δικαιολογίες της κυβέρνησης του Ρήγκαν όμως, δεν έπεισε τελικά οποιονδήποτε κι ακόμα και τους πιστώτερους συμμάχους του.

Ούτε πως κινδύνευαν δήθεν οι Αμερικάνοι πολίτες στο νησί, ούτε πως το αεροδρόμιο κατασκευαζόταν για στρατιωτικούς σκοπούς (τό διέφυσε Βρετανική Εταιρεία αναμειγμένη στην ανέγερση του αεροδρομίου) ούτε πως υπήρχαν πάνω από 1000 κουβανοί στο νησί.

Όσο για την αποκατάσταση της «Δημοκρατίας» και της «Νομιμότητας» η υποκρισία του Ρήγκαν έλαμψε από το γεγονός πως οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές ποτε δεν τα πήγαν καλά με την διακυβέρνηση Μπίσσιουπ (σχεδίαζαν να την ανατρέψουν) ενώ η νέα διακυβέρνηση δεν ήταν παρα μια εσωτερική «αλλαγή φρουρας» που δεν θα άλλαζε σημαντικά την κατάσταση για τους Αμερικάνους.

Το γεγονός πως κάλεσαν τον Ρήγκαν να επέμβει μια σειρά από χώρες της Καραϊβικής δεν πρόσφερε καμία νομιμότητα στην εισβολή. Το «πραξικόπημα» του Ρήγκαν σε σύγκριση με αυτο του Ωστιν έχει στοιχίσει τουλάχιστο διπλάσια θύματα σε Αμερικανικές ζωές, τριπλάσια σε Γρεναδικές και επταπλάσια σε κουβανέζικες ζωές.

ΑΠΟΤΥΧΙΑ Η ΠΡΟΒΑ ΤΖΕΝΕΡΑΛΕ

Το γεγονός πως ο «περίπατος» 6,000 από τους πιο άρτια

εκπαιδευμένους κι εξοπλισμένους πεζοναύτες (ο αριθμός τους χρειάστηκε να διπλασιαστεί για να τα βγάλουν πέρα δεν κράτησε 2 ώρες αλλά 8-10 μέρες έδωσε μια γεύση του τι πρέπει να περιμένουν τα Αμερικανικά στρατεύματα σε μια Νικαράγουα, ένα Σαλβατορ ή ένα Λίβανο.

Αυτό που δυσκολεύονται να καταλάβουν οι ηγέτες του Ιμπεριαλισμού είναι πως ο λαός της Γρενάδας και οι κουβανοί εργάτες δεν υπεράσπιζαν ένα «φονία» στρατηγό Ωστιν αλλά τις κατακτήσεις που τους πρόσφερε η ανατροπή του δικτάτορα Γκαίρου (βλέπε διπλανές στήλες) ενάντια στα Ιμπεριαλιστικά στρατεύματα. Οι Αμερικάνοι έχουν ταυτιστεί με τα πιο βάρβαρα αιμοσταγή καθεστώτα της περιοχής και του κόσμου όπως αυτά του Σομόζα, του Πινοσετ, του Μάρκος (Φιλιππίνες) του Ζια (Πακισταν) κ.α. και δεν πείθουν τις μάζες οποιασδήποτε χώρας ότι έχουν τίποτα θετικό να προσφέρουν, με τις «επεμβάσεις» τους.

Οι αντιδράσεις στην εισβολή ήταν τρομαχτικές.

Δεν υπήρξε καμία χώρα στο Συμβούλιο Ασφάλειας του Ο.Η.Ε. να υποστηρίξει την εισβολή ενώ η Γεν. Συνέλευση την καταδίκασε με συντριπτική πλειοψηφία. Αυτό όμως είναι το πιο ασήμαντο μέρος της αντίδρασης. Οι ευρωπαίοι σύμμαχοι του Ρήγκαν βρέθηκαν σε πολύ δύσκολη θέση, κυβερνήσεις όπως αυτή της Θάτσερ αναγκάστηκαν κάτω από την πίεση των μαζών να καταδικάσουν τελικά την εισβολή για να μη γελοιοποιηθεί εντελώς. (Η Γρενάδα ανοίκει στην κοινοπολιτεία και τυπικά έχει βασίλισσα την βασίλισσα της Αγγλίας και η Θάτσερ ζήτησε από το Ρήγκαν να μην επέμβει).

Οι μάζες των Ευρωπαϊκών χωρών σύνδεσαν την εισβολή και τον ετοιθελισμό της διακυβέρνησης Ρήγκαν με την εγκατάσταση Αμερ. πυραύλων στην Ευρώπη πράγμα που δυσκολεύει ακόμα περισσότερο τη θέση των υποστηρικτών των Κρούς και Πέρσιγκ.

Η εισβολή ξεσήκωσε επίσης ένα τεράστιο κύμα μαζικής αντίδρασης στο εξωτερικό και μέσα στην ίδια την Αμερική που ανάγκασε και το Κογκρέσο να επικαλέσει την Απόφαση για τις εμπόλεμες Δυνάμεις (του 1973) που υποχρεώνει την κυβέρνηση να αποσύρει τα στρατεύματα της σε 60 μέρες.

Στην Λατινική Αμερική φούντωσε ο Αντιαμερικανισμός. Μόνο οι δικτάτορες της Χίλης της Γουατεμάλας και της Ουραγουάης υποστήριξαν την εισβολή ενώ τοντας τη φωνή τους με τα αντιδραστικά καθεστώτα της Καραϊβικής που καλωσόρισαν τους πεζοναύτες σαν σωτήρες (για τα οικονομικά τους συμφέροντα)

Τέλος η εισβολή «διεθνοποίησε» το ζήτημα της Γρενά-

Χειροβομβίδα που θα εκραγεί στα χέρια του Ρήγκαν

Η κοινή ζώνη της Καραϊβικής. Η Γρενάδα είναι η οσφύ του αρχιπέλαγους των Μικρών Αντιλλών. Οι Μεγάλες Αντίλλες είναι τα τέσσερα μεγαλύτερα νησιά στο Βορρά

δας στα μυαλα πολλων εργατων της Καραϊβικής - μιας περιοχής που χαρακτηρίζεται από μεγάλη φτώχεια και πολιτική αστάθεια. (πληθυσμός 4.2 εκατομμύρια)

Τελικά την οργή των μαζών των νησιών αυτών πιθανό να την πληρώσουν μερικά από τα πιο καταπιεστικά καθεστώτα που κυβερνούν τα νησιά.

ΤΙ ΘΑ ΠΕΤΥΧΕΙ Ο ΡΗΓΚΑΝ;

Βέβαια ο Ρήγκαν και οι σύμβουλοι του γνώριζαν το πιο πιθανό, ότι θα υπήρχαν αυτού του είδους οι επιπτώσεις.

(Σίγουρα δεν γνώριζαν την έκταση που θα παίρναν). Διάλεξαν όμως την εισβολή γιατί η αδράνεια θα τους στοιχίσει πολύ περισσότερο. Η «αρθρότητα» της Κούβας, της Νικαράγουας και της Γρενάδας κινδύνευε και κινδυνεύει να ξαπλωθεί παντού.

Οι μάζες των νησιών όπως και της Κεντρικής και Λατινικής Αμερικής βλέπουν με θαύμασμα τα επιτεύγματα αυτών των χωρών. Η έλλειψη δημοκρατίας (σ' αυτές τις χώρες) δεν τους ενδιαφέρει τόσο όσο τις μάζες της Ευρώπης γιατί γνώρισαν κατά κύριο λόγο μόνο βάρβαρες δεξιές δικτατορίες. Το βάθαιμα της κρίσης στην Καραϊβική και τη Νότιο Αμερική και οι κινητοποιήσεις των μαζών έχουν τρομοκρατήσει τον διεθνή καπιταλισμό που έχει κάμει τεράστιες επενδύσεις σ' αυτή την περιοχή.

Η Αμερική σαν ο παραδοσιακός χωροφύλακας αυτών των συμφερόντων σ' ολόκληρο τον κόσμο προσπαθεί απεγνωσμένα σήμερα να ξανακερδίσει τη χαμένη της δύναμη στη μεταβιετναμική εποχή.

Τι κέρδισε όμως με την εισβολή στη Γρενάδα; Οι δυνάμεις κατοχής κυνηγούν και συλλαμβάνουν τους ηγέτες του κινήματος Νιου Τζιουέλ (New Jewel Movement) (του επαναστατικού κινήματος που πήρε την εξουσία το 79) για να διαλύσουν εντελώς το κίνημα.

Αυτό σημαίνει πως η κυβέρνηση που θα επιβληθεί από έξω στον πληθυσμό του νησιού δεν θα 'χει ρίζες και υποστήριξη ανάμεσα στον πληθυσμό. Αυτό αποτελεί ειστητήριο για νέες συγκρούσεις στο μέλλον που θα απειλήσουν ξανά τα συμφέρον-

τα του κεφαλιού.

Είναι αμφίβολο αν η έμμεση απειλή του Ρήγκαν στους αντάρτες του Σαλβατορ και της Νικαράγουας θα έχει κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα. Η εισβολή είναι ένα μικρο, αργοπορημένο γεγονός

— που δεν είναι αρκετό να οδηγήσει σε υποχώρηση τους αντάρτες και την κυβέρνηση της Νικαράγουας.

Η απειλή παραμένει για τον Ιμπεριαλισμό κι ο Ρήγκαν βρίσκεται ξανά μπροστά στο δίλημμα να επέμβει στη Νικαράγουα και να κινδυνεύει να προκαλέσει, αφάνταστες αντιδράσεις παντού ή να περιμένει την επανάσταση να φτάσει στο Μεξικό, την Αργεντινή και τη Χίλη οπότε καμία επέμβαση - όσα στρατεύματα κι αν επιστρατεύσει - δεν σώζει τον ίδιο και το σύστημα που τάχθηκε να υπερασπίσει.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΝΙΟΥ ΤΖΙΟΥΕΛ

Πριν την επανάσταση του 1979 πρωθυπουργός του νησιού ήταν ο Σερ Ερικ Γκέρου, προστατευόμενος του Νίξον. Η δικτατορία του χρησιμοποίησε τις μέθοδες της Μαφίας και της Χιλιανής Χούντας για να καταδυναστεύει τον πληθυσμό. Ήταν φανατικός υποστηρικτής των ιπταμένων δίσκων και της μαύρης μαγείας και διοργάνων... διεθνή σεμινάρια μαύρης μαγείας στη Γρενάδα. Ο Γκέρου άδειαζε το θησαυροφυλάκο του νησιού, νόθευε εκλογές σκότωνε αντιπάλους και εσπρωχνε τον λαό στη μετανάστευση (60% εγκατάλειψαν το νησί).

Η επανάσταση του Νιου Τζιουέλ Μούβμεν (New Jewel Movement) με ηγέτη τον Μωρίς Μπίσσιουπ ανάτρεψε τον δικτάτορα Γκέρου τον Μάρτη του 79 κερδίζοντας την τερράστια υποστήριξη των μαζών.

Μέσα σε 4 χρόνια τα ριζοσπαστικά μέτρα που πήρε η νέα κυβέρνηση πέτυχαν 14% ανάπτυξη στην οικονομία, μείωσαν την ανεργία από 50% σε 14%, την αγραμματοσύνη στο 5%.

Γενικά η ποιότητα της ζωής των κατοίκων βελτιώθηκε σημαντικά, ιδιαίτερα συγκρινόμενη με τη ζωή στην υπόλοιπη Καραϊβική.

Παρα το γεγονός ότι 60% της οικονομίας βρισκόταν ακόμα σε ιδιωτικά χέρια οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές φοβούνταν ότι η κυβέρνηση κάτω από το βάρος των προβλημάτων και της πίεσης των μαζών θα αναγκαζόταν να ξεκάμει τους τσιφλικάδες

και τους καπιταλιστές ολόκληρωτικά.

Η κυβέρνηση του Μπίσσιουπ κέρδισε τις καρδιές των μαζών του νησιού αλλά, πρέπει να αναφέρουμε, δεν βασιζόταν σε μια υγιή εργατική δημοκρατία ελεγχόμενη καθημερινά από επιτροπές των εργατών.

Στους μήνες πριν το πραξικόπημα του Ωστιν ο Μπίσσιουπ φαινόταν να κινείται προς τα δεξιά - σε κάποιου είδους συμβιβασμό με τον Αμερ. Ιμπεριαλισμό. Αυτό δημιούργησε εσωτερικές διαφωνίες που έμειναν στο επίπεδο της ομάδας που κυβερνούσε. Το πραξικόπημα που ανάτρεψε τον Μπίσσιουπ ήταν μια κίνηση από τα πάνω και δεν ανάμειξε τους εργάτες καθόλου.

Η κυβέρνηση του Ωστιν μπορεί πραγματικά να αναγκαζόταν να κινηθεί για μεγαλύτερες κοινωνικές αλλαγές

και μεταρρυθμίσεις για να μην ανατραπεί και η ίδια.

Οποιαδήποτε κι αν ήταν η κατάληξη της διακυβέρνησης Ωστιν κι όσο κι αν διαφωνούμε με τον τρόπο που ανέβηκε στην εξουσία κανένας μαρξιστής, κανένας εργατής δεν μπορεί να υποστηρίξει τον Αμερικανικό ιμπεριαλισμό στη σύγκρουση της Γρενάδας.

Και πραγματικά παρα τις «ευνοϊκές» συνθήκες για την εισβολή, πολύ λίγους έπεισε ο Ρήγκαν. Όταν μάλιστα γίνονταν γνωστά στις πλατείες μάζες όλα τα στοιχεία η απομόνωση του καουμπούσμου στην Αμερική και στο Εξωτερικό θα είναι αφάνταστη.

ΠΡΟΔΩΝΕΤΑΙ ΞΑΝΑ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Συνέχεια από τη σελ 1

λίστες από σημεία διαφώνιας με τον Αράφατ σταδιακά το μόνο σύνθημα που τους απόμεινε ήταν να φύγει ο Αράφατ από την Ο.Α.Π. ή να υπάρξει συλλογική ηγεσία.

Αν ο Αμπου Μούσσα και οι οπαδοί και συνεργάτες του είχαν εντοπίσει τα λάθη της ηγεσίας του Αράφατ κι αν τοποθετούσαν μπροστά στο παλαιστινιακό κίνημα ένα πειστικό πρόγραμμα επαναστατικής πολιτικής με προοπτικές νίκης τότε σίγουρα τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά γι' αυτούς.

Ας σημειωθεί ότι την εποχή που εκδηλώθηκε η «ανταρσία» τους η αντίδραση ενάντια στον Αράφατ - ανεξάρτητα του αν δεν εκδηλώνονταν ανοιχτά - είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ

Απο τη στιγμή που έλειπε η πολιτική καθαρότητα και το πρόγραμμα δράσης από τους «στασιαστές» ήταν πολύ εύκολο να γίνουν πόνια στα χέρια του Άσσαντ που από καιρο προσπαθεί να «βάλει χέρι» στην Ο.Α.Π. Ας θυμηθούμε πως ήταν οι Συριακές δυνάμεις που το 1976 εισέβαλλαν στο Λίβανο για να συντρίψουν την επανάσταση των Αριστερών Λιβανίων και των Παλαιστίνιων, τη στιγμή που βρισκόταν στα πρόθυμα της νίκης. Το γιατί ο Αμπου Μούσσα κι οι συνεργάτες του θέλουν να αγνοούν το ιστορικό αυτό μάθημα είναι άγνωστο σε μας. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι ούτε η ηγεσία της Ο.Α.Π. εξήγησε καμμία φορά τη φύση του καθεστώτος της Συρίας και του ρόλου που παίζει στην Παλαιστινιακή Επανάσταση.

Στη Συρία, την Αιθιοπία, τη Μοζαμβίκη, το Αφγανισταν κ.ο.κ. — έχει ανατραπεί εδώ και 20 περίπου χρόνια η φεουδαρχία και ο καπιταλισμός. Το μεγαλύτερο μέρος της οικονομίας έχει κρατικοποιηθεί κι υπάρχει μονοπώλιο του εξωτερικού και εσωτερικού εμπορίου. Η παλαιαστική τάξη και τα σώματα ασφάλειας που διατηρούσε (κράτος) έχουν καταστραφεί.

Οι κοινωνικές αυτές αλλαγές δεν έγιναν με την ενεργό και συνειδητή δράση της εργατικής τάξης κάτω από την ηγεσία ενός μαρξιστικού κόμματος. Έγιναν από μια κάστα στρατιωτικών που βασίστηκαν στην εργατική τάξη για να ανατρέψουν το σάπιο

καπιταλιστικό σύστημα που οδηγούσε τη χώρα στη μιζέρια και την εξαθλίωση.

Μια σειρά από τέτοια καθεστώτα δημιουργήθηκαν στον Τρίτο κόσμο μετά το 2ο Παγκ. Πόλεμο. Τα πειστικά οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα που επέβαλε στις χώρες αυτές η αποικιοκρατία και ο διεθνής καπιταλισμός έσπρωξαν ακόμα και στρατιωτικούς στην ανατροπή του καπιταλισμού και την ανάληψη της εξουσίας. Επειδή η Εργατική τάξη στις χώρες αυτές ήταν αδύνατη και λόγω της καθυστέρησης της επανάστασης στη Δύση τα καθεστώτα που δημιουργήθηκαν χρησιμοποιήσαν σαν μοντέλλα τη Σοβ. Ένωση, την Κίνα, την Κούβα. Έτσι όπως σ' αυτές τις χώρες έτσι και στη Συρία κυριαρχεί μια γραφειοκρατική κάστα που έχει ανεβάσει τον εαυτό της πάνω από τις ράχες της εργατικής τάξης. Για να διατηρήσει τα συστήματα προνομίων που έχει δημιουργήσει (καλύτερες ευκαιρίες εκπαίδευσης, ψυχαγωγίας, διατροφής κοκ) διοίκα διχτατορικά κι απαγορεύει κάθε δημοκρατικό έλεγχο από την εργατική τάξη. Τα καθεστώτα αυτά δεν ακολουθούν διεθνιστική πολιτική και η εξωτερική τους πολιτική στοχεύει στη διατήρηση κι ανάπτυξη της δύναμης του κράτους που διοικούν.

Η στάση τους μάλιστα απέναντι σε γνήσια επαναστατικά κινήματα είναι προδοτική. Η νίκη τέτοιων κινήματων και η πιθανότητα οικοδόμησης υγιών εργατικών δημοκρατιών όπως ήταν η Σοβ. Ένωση μετάξυ του 1917 και 1923 γεμίζει αυτά τα καθεστώτα με τρόμο.

Μ' αυτό τον τρόπο εξηγείται και η στάση της Συρίας το 1976 και σήμερα. Το καθεστώς Άσσαντ τρέμει την Παλαιστινιακή Επανάσταση όσο την τρέμουν τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα και οι Σιωνιστές του Ισραήλ. Γι' αυτό και καταπιέζουν και φιλώνουν σήμερα τους Παλαιστίνιους στη Συρία (ούτε επιστολές δεν επιτρέπουν αν δεν τις ανοίξουν) και γι' αυτό είναι διατεθειμένοι να σκοτώσουν εκατοντάδες γυναίκες και μικρά παιδιά για να συντρίψουν την ανεξάρτητη φωνή της Ο.Α.Π.

Το καθεστώς Άσσαντ έχει σκοπό αν καταφέρει να ελέγξει την Ο.Α.Π. να χρησιμοποιήσει τους Παλαιστίνιους σαν διπλωματικό ατου στις σχέσεις και διπραγματεύσεις του με το Ισραήλ, τους Αμερικάνους και τα Αραβικά καθεστώτα.

Επιδιώκει ακόμα να γίνει το

Ο Αράφατ στην Τρίπολη εποπτεύει τις Συριακές δυνάμεις. Ποτε δεν εξήγησε τη φύση και το ρόλο του Συριακού καθεστώτος, ούτε ακόμα μετά την εισβολή στο Λίβανο το 1976.

πιο ισχυρό κράτος στον Αραβικό κόσμο που θα καθοδηγεί τις εξελίξεις προς όφελος της γραφειοκρατίας που κυβερνά τη Συρία.

Σ' αυτές τις επιδιώξεις ο Άσσαντ βρήκε σύμμαχο τον Γκαντάφι που κυβερνά σαν βοναπάρτης κι εκείνος τις καταπιεσμένες μάζες της γειτονικής Λιβύης.

ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ

Οι Παλαιστίνιοι — ο πιο βασανισμένος, ο πιο ηρωικός λαός της εποχής μας έχουν δικαίωμα να ζήσουν ειρηνικά. Η γεωγραφική τους θέση κοντά στις πηγές ενέργειας των εργοστασίων της Δύσης τους έχει στοιχίσει τον ασταμάτητο πόλεμο για δεκαετίες τώρα ενάντια σε εχθρούς και «φίλους» χιλιάδες φορές δυνατότερους απ' αυτούς. Ο ηρωϊσμός και η καρτερικότητα τους, τους έχουν ανεβάσει ψηλά στη συνείδηση του Παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος. Κάθε ήττα των Παλαιστίνιων είναι και πτωχότητα για τις δυνάμεις που πολεμούν τον ίδιο εχθρό, τους Ιμπεριαλιστές και τον διεθνή καπιταλισμό.

Η διασπορά των Παλαιστίνιων σ' όλα τα Αραβικά καθεστώτα αποτέλεσε μία τραγική εξέλιξη για το κίνημα.

Αυτή όμως η κατάσταση μπορεί ν' αντιστραφεί. Μπορεί να βάλει τους Παλαιστίνιους αγωνιστές στην πιο ευνοϊκή θέση.

Μπορεί σήμερα να περιτριγυρίζονται από εχθρικές και «φιλικές» προδοτικές δυνάμεις. Αν όμως αναγνωρίσουν τους πραγματικούς συμμαχούς και

τους εχθρούς τους θα έχουν βάλει τα θεμέλια για τη νίκη της Παλαιστινέζικης Επανάστασης.

ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΣΤΑΘΗ.

Σ' όλες τις χώρες αυτές οι μάζες είναι καταπιεσμένες κι εκμεταλλεζόμενες. Είτε από τον Ιμπεριαλισμό και τον καπιταλισμό είτε από γραφειοκρατικές κάστες. Η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού κάνει αυτά τα καθεστώτα ακόμα πιο αδύνατα.

Η βασική αντίθεση για τους Παλαιστίνιους δεν είναι αυτή μεταξύ Αραβικού Έθνους και Ισραήλ. Κι η επανάσταση τους δεν είναι εθνική.

Οι Ισραηλίτες εργάτες δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν με τους Παλαιστίνιους. Η κρίση στην Ισραηλιτική οικονομία και κοινωνία σπρώχνει ολοένα και περισσότερες μάζες στην αμφισβήτηση του καπιταλισμού και της πολιτικής των κυβερνήσεων τους.

Οι καταπιεσμένες αραβικές μάζες λοιπόν κι η Εργατική τάξη του Ισραήλ είναι οι πανίσχυροι σύμμαχοι των Παλαιστίνιων. Κι η επανάσταση τους είναι διεθνιστική.

Απο τη στιγμή που η Παλαιστινιακή Επανάσταση οπλιστεί με μια ταξική πολιτική για ανατροπή των αντιδραστικών κυβερνήσεων στις Αραβικές χώρες και το Ισραήλ παρα τις δυσκολίες που θα συναντήσει στα αρχικά στάδια θα γίνει ακαταμάχητη.

Πολλές φορές αποκαλούν τους μαρξιστές ρομαντικούς κι εξωπραγματικούς. Κι όμως οι Μαρξιστικές ιδέες είναι οι πιο ρεαλιστικές κι ο σοσιαλιστικός δρόμος ο μόνος υλοποιήσιμος

ιδιαίτερα στην περίπτωση των Παλαιστίνιων όπως και των Κυπρίων και όλων των λαών.

Δεν υπάρχει πιο Ρομαντική κι εξωπραγματική θέση απ' αυτή που υποστηρίζει ή αναμένει λύση του Παλαιστινιακού ζητήματος ή του Λιβανικού, μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια ή με στρατιωτικά μέσα. Η Σοσιαλιστική Παλαιστίνη σε μια Σοσ. Ομοσπονδία της Μέσης Ανατολής μπορεί να θρέψει ολόκληρο τον πληθυσμό της περιοχής ανεξάρτητα από καταγωγή, θρησκεία ή γλώσσα. Αντίθετα ο καπιταλισμός μόνο πολέμους, καταστροφές και πείνα μπορεί να υποσχεθεί.

Αυτή την αλήθεια θα την καταλάβουν κάποτε οι λαοί αυτοί και το όραμα θα το κάνουν πράξη.

Πρωτοπόροι σ' αυτό τον αγώνα πρέπει να μπου οι Παλαιστίνιοι. Οι Παλαιστινιακές μάζες στα κατεχόμενα, στην Ιορδανία και στη διασπορά οι εργάτες του Ισραήλ, οι καταπονημένες αραβικές μάζες περιμένουν την ηγεσία και την καθοδήγηση.

Ο αγώνας αυτός είναι σίγουρα πιο δύσκολος, πιο επίμονος, πιο μακροχρόνιος από τον άμεσο ένοπλο αγώνα. Ο αγώνας αυτός είναι όμως αναγκαίος. Με μια σωστή προπαρασκευή με καθοδηγήτη τις ακαταμάχητες μαρξιστικές ιδέες μέσα σε λίγα χρόνια τα εκατομμύρια των Αραβικών και Ισραηλιτικών μαζών θα κρατούν εκατομμύρια όπλα που θα σημαδεύουν πια όχι αδελφικά κορμια αλλά ένα κοινό εχθρό: Το σαπηνιμένο πτώμα του καπιταλισμού και του Ιμπεριαλισμού.

ΔΩΡΟΣ Μ.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Γράμμα από τη Γρενάδα

Σύντροφε Γιώργο γεια σου

Πάει τόσο καιρός από τότε που σφίξαμε τα χέρια και χωρίσαμε. Συχνά σε σκεφτόμουνα. Μα απόψε θέλω τόσο πολύ να επικοινωνήσω μαζί σου, να σου γράψω δυο λόγια για τις δύσκολες στιγμές που περνούμε, γιατί ποιος ξέρει τι θα γίνει αύριο; Δε σου γράφω από φόβο Γιώργο, αλλά από αγανάκτηση γι' αυτό που γίνεται σήμερα στην Γρενάδα.

Η ζωή μας έχει αλλάξει τόσες φορές εδώ στο νησί. Τα γεγονότα, το ένα μετά το

άλλο, γυρίζουν τόσο γρήγορα σαν σκηνές κινηματογραφικής ταινίας που καλακαλα δεν καταφέρνεις να διαβάσεις τα γράμματα των υποτίτλων.

Το φάντασμα της δικτατορίας άρχισε ξανά να πλανιέται πάνω απ' τα κεφάλια μας. Οι γιάνκηδες θα μας πνίξουν στο αίμα. Χρόνια τώρα τα ίδια κάνουν παντού σ' αυτήν την γη, μόνο που αυτήν τη φορά δεν κράτησαν ούτε τα προσχήματα.

Θυμάμαι όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν από τό-

τε που χωρίσαμε. Διχτατορία, φυλακές, διαδηλώσεις, την μέρα της Επανάστασης που ξεχυθήκαμε στους δρόμους, ράβωντας κόκκινες σημαίες, και φιλώντας ο ένας τον άλλο, άγνωστο μεταξύ μας. Όμως τα προβλήματα που μας άφησε η αποικιοκρατία κι ο φασισμός ήταν πολλά. Δουλέψαμε σκληρά μα σιγα-σιγα το νιώθαμε ότι αυτός ο λλος που συνέτριψε το φασισμό, άρχισε να παραμερίζεται ώσπου καταλήξαμε στο περιθώριο. Μετά όλα πήραν τον δρόμο τους

όπως θα τάχης διαβάσει στις εφημερίδες.

Οι μέρες που μας έρχονται είναι δύσκολες. Η μάχη που δίνουμε άνηση. Μια χούφτα άνθρωποι, άλλοι τόσοι Κουβανοί εργάτες, ενάντια στον Ιμπεριαλισμό. Την μάχη μπορεί να την χάσουμε, πολλούς συντρόφους μπορεί να τους χάσουμε, την φλόγα όμως της Επανάστασης θα την κρατήσουμε για να θυμίζει στον ιμπεριαλισμό ότι λίγο ακόμα και φτάνει στην δύση του.

Να σε ρωτούσα τι κά-

νεις, πως πέρασες όλα αυτά τα χρόνια που χωρίσαμε, μόνο που σε τέτοιες στιγμές τα προσωπικά μας έχουν λιγότερη σημασία. Ας τ' αφήσουμε λοιπόν αυτά για καλύτερες μέρες που οπωσδήποτε θάρθουν.

Μέχρι τότε καλή αντάμωση.

Σε φιλώ ο σύντροφος Αλβέρτο.

27 τ' Οκτώβρη 1983
Υ.Σ. Για τη μετάφραση
Γιώργος Κυπραίος

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Οι συναντήσεις κορυφής δεν λύουν το πρόβλημα

Η πρωτοβουλία Γκουεγιάρ έχει περάσει πια στην ιστορία της Κυπριακής πολιτικής σαν μια ακόμα αποτυχημένη προσπάθεια για να προωθηθεί λύση στο εθνικό ζήτημα. Υπάρχουν ακόμα οι φωνές που εξακολουθούν να επιμένουν ότι η πρωτοβουλία συνεχίζεται, αλλά κανένας δεν τις λαμβάνει σοβαρά υπ' όψη.

Η πρωτοβουλία ταρακούνησε γερά τα νερά της Κυπριακής πολιτικής σκηνής. Η κυβέρνηση Κυπριανού βρέθηκε σε μεγάλο δίλλημα έχοντας να διαλέξει ανάμεσα στη γραμμή Παπαντρέου και ΑΚΕΛ. Η Κοινοπραξία πέρασε σκληρή δοκιμασία σύμφωνα με τα λόγια του Παπαϊωάννου. Ο ίδιος ο Παπατρέου βρέθηκε σε μεγάλο δίλλημα όταν είδε όλη την προσπάθεια του για διεθνοποίηση να τον φέρνει μέσα από ένα μεγάλο κύκλο πίσω στο παζάρωμα των ενδοκυπριακών.

Ο Κυπριανού, για να συμβιβάσει τις αντιθέσεις, διάλεξε ένα συγχισμένο συνδυασμό δυο αντιφατικών τοποθετήσεων: υποστήριξη της πρωτοβουλίας αλλά απόρριψη των δειχτών. Η θέση αυτή ικανοποίησε την ΕΔΕΚ αλλά ασφαλώς δεν ικανοποίησε το ΑΚΕΛ και τον ΔΥΣΗ, ούτε και έσωσε βέβαια το Ρολάνδη.

Εσωτερικά το ΑΚΕΛ δραματίζει τον πιο δραστήριο ρόλο όσον αφορά «νέες ιδέες»

και την υιοθέτηση πιο αποφασιστικής στάσης για το Κυπριακό.

Αυτο γιατί σαν «συγκυβέρνηση» είναι υποχρεωμένο να δικαιολογήσει τον εαυτό του απέναντι στα μέλη του. Έτσι προτού σβήσουν ακόμα οι απόηχοι από την πρωτοβουλία Γκουεγιάρ, το ΑΚΕΛ εμφανίστηκε με δυο νέες εισηγήσεις: τη συνάντηση κορυφής από τη μια ανάμεσα στον Κυπριανού και τον Ντεκας και τη συνάντηση ανάμεσα στους αρχηγούς των κομμάτων στο Βορρά και το Νότο από την άλλη. Και προς τι οι συναντήσεις; Προς τη δημιουργία κλίματος καλύτερης κατανόησης.

Εκεί όμως είναι που βρίσκεται η ρίζα του προβλήματος: Στην έλλειψη κατανόησης. Συναντήσεις κορυφής έγιναν και στο παρελθόν. Όπως έγιναν και συναντήσεις ανάμεσα στους αρχηγούς των κομμάτων. Όπως βέβαια, έγιναν και άλλες πρωτοβουλίες, και άλλες πρόσφυγες, και άλλες επανειλημμένες των ενδοκυπρια-

κών συνομιλιών. Αυτή η ιστορία πάει για δέκα χρόνια δίχως αποτέλεσμα.

Όμως, συνεχίζεται και το ότι συνεχίζεται δεν είναι τυχαίο. Από τη στιγμή που η αναζήτηση της λύσης του Κυπριακού γίνεται μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια, η πολιτική ηγεσία του τόπου είναι αναγκασμένη να επιστρέφει ξανά και ξανά στις ίδιες, ξεπερασμένες, ακόμα και δοκιμασμένες μεθόδους. Αυτό ισχύει όχι μόνο για το ΑΚΕΛ και τη δεξιά αλλά ακόμα και για την ΕΔΕΚ: η θέση του κόμματος είναι υπέρ της επανέναρξης των διακοινοτικών — με όρο όμως την αποχώρηση των Τουρκικών στρατευμάτων. Το πρόβλημα μ' αυτή τη θέση είναι ότι δεν μας εξηγεί ΠΩΣ θα φύγουν τα Τουρκικά στρατεύματα.

Καμμία γραμμή η οποία ξεκινά από μια εθνική αντιμετώπιση του Κυπριακού, και παραβλέπει τον ταξικό του χαρακτήρα, δεν μπορεί να οδηγήσει σε λύση. Οι ηγεσίες και του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ βλέπουν το Κυπριακό από εθνική σκοπιά, υποστηρίζοντας ότι αυτό είναι αναγκαίο γιατί περνούμε εθνικοαπελευθερωτικό στάδιο. Πάνω σε εθνική βάση, είμαστε αντιμετώπι με ασυμφιλίωτα εθνικά συμφέροντα. Για αυτό οι αστοί δεν μπορούν να δώσουν μόνιμη και ειρηνική λύση στο πρόβλημα. Οι μόνοι οι οποίοι έχουν κοινά συμφέροντα είναι οι Ε/Κ και Τ/Κ εργάτες, γι αυτό και μόνο η εργατική τάξη του τόπου μπορεί να δώσει λύση.

Σε τι θα αποσκοπήσει μια συνάντηση των αρχηγών των κομμάτων; Στο εξής και μόνο: να γεμίσει τους τίτλους των εφημερίδων και ειδικά της Χαραυγής με πυχαιούς τίτλους για 2-3 μέρες και ν' αποδείξει στις μάζες του ΑΚΕΛ ότι η ηγεσία τους κάνει το παν για να βοηθήσει στη λύση. Δεν μπορεί να παίξει κανένα άλλο ρόλο από τη στιγμή που οι αρχηγοί των κομμάτων μιλούν σαν εκπρόσωποι εθνότητων κι όχι τάξεων.

Στις αρχές του '82 οι αρχηγοί των αριστερών κομμάτων, συναντήθηκαν στην Τρίπολη της Λιβυής. Και έφυγαν μέσα από έντονους διαξιφισμούς! Αντι να συζητούν σαν εκπρόσωποι της Κυπριακής εργατικής τάξης και των συμφερόντων, της συζητούσαν σαν εκπρόσωποι των Ε/Κυπρίων από τη μια και των Τ/Κ από την άλλη! Από εκείνη τη στιγμή η συνάντηση ήταν καταδικασμένη! Η μόνη απόφαση την οποία έβγαλε εκείνη η συνάντηση, μια απόφαση που αποτελεί προσβολή για την Κυπριακή Αριστερά, ήταν να επαναληφθεί η συνάντηση με εκπροσώπους και των δεξιών κομμάτων!

Η σημερινή θέση του ΑΚΕΛ αποτελεί επανεμφάνιση της τότε απόφασης στην Τρίπολη. Το τι νέο θα προσφέρει η παρουσία των δεξιών ηγετών τη στιγμή που οι αριστεροί δεν μπόρεσαν να καταλήξουν πουθενά, αποτελεί μυστήριο.

Παρόμοια ισχύουν και για μια συνάντηση κορυφής. Τι επιδιώκεται μέσα από μια τέτοια συνάντηση, τι στόχοι μπαίνουν και πως επιτυγχάνονται, αποτελούν δευτερεύουσας σημασίας ζητήματα. Για λόγους μαζικής κατανάλωσης, και πάλι, η συνάντηση κορυφής γίνεται αυτοσκοπός.

Για τόσα χρόνια το κυπριακό βρίσκεται σ' ένα φαύλο κύκλο — κι όμως η ηγεσία της Αριστεράς αρνείται να προχωρήσει στα σωστά συμπεράσματα. Μόνο η εργατική τάξη ενωμένη, με κοινούς στόχους στο Βορρά και το Νότο, μπορεί να διώξει την κατοχή εξαλείφοντας ταυτόχρονα την εκμετάλλευση. Αν οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ θέλουν πραγματικά να βάλουν τις βάσεις για τη λύση στο

Κυπριακό πρόβλημα, τότε σαν πρώτο βήμα πρέπει να προχωρήσουν με το ενιαίο Μέτωπο της Αριστεράς στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος για τον τόπο και, σαν δεύτερο, να καλέσουν τα Τ/Κ εργατικά κόμματα, σ' ένα κοινό Μέτωπο Ε/Κ-Τ/Κ εργαζομένων για την αποτίναξη της κατοχής και κάθε καταπίεσης.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ Σ.Ε. ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Όλα τα έξοδα αυτής της έκδοσης καλύφθηκαν από φίλο της εφημερίδας μας ο οποίος προτιμά να παραμείνει ανώνυμος. Είναι με τέτοιες γενναιοδωρες εισφορές και εκατοντάδες άλλες μικρότερες που η Σ.Ε. κατορθώνει και συνεχίζει τον αγώνα της για λευτεριά και σοσιαλισμό. Αν ακολουθήσουν κι άλλοι το παράδειγμα του σύντροφου η Σ.Ε θα 'ναι σύντομα βδομαδιάτικη.

Παγκύπριος Χορός Σοσ. Έκφρασης

Στόχος £4,000

Στις 17 του Δεκέμβρη θα γίνει στη Λευκωσία ο Παγκύπριος Χριστουγεννιάτικος χορός της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Μετα από τα εντυπωσιακά αποτελέσματα των 3 επαρχιακών συνεσιόσεων (όπου ξεπεράστηκαν οι στόχοι κατά £1000 περίπου) είμαστε βέβαιοι για μια ανεπανάληπτη επιτυχία του Παγκύπριου χορού.

Ο στόχος που βάζουμε είναι £4.000. Είναι ένας στόχος που θα πετύχουμε εύκολα αν όλοι οι υποστηρικτές της εφημερίδας μας εργαστούν με τον ίδιο ζήλο όπως εργάστηκαν και για τους επαρχιακούς χορούς.

Τα λεφτά τα χρειαζόμαστε επειγόντως για να κάνουμε τη φωνή της Έκφρασης και τις μαρξιστικές ιδέες να φτάσουν μέχρι την τελευταία γωνιά του Εργατικού κινήματος. Η επιτυχία του χορού πέρυσι μας έδωσε τις βάσεις για να κινηθούμε από 8σέλιδη σε 12σέλιδη εφημερίδα.

Η επιτυχία του φετινού χορού θα βάλει τις βάσεις για μια δεκαπενθήμερη και βδομαδιάτικη Έκφραση για μια Έκφραση πιο άρτια πιο καλή τεχνικά για μια Έκφραση που θα παλεύει αποτελεσματικά και μαζικά για τα συμφέροντα του εργατικού κινήματος.

Για προσφορά βοήθειας για το χορό και για περισσότερες πληροφορίες αποτίναστε στο τηλ. 61553. Ζητείστε τη Συντονιστική Επιτροπή Χορού.

Συντονιστική Επιτροπή

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500